Náležitý odpočinek času

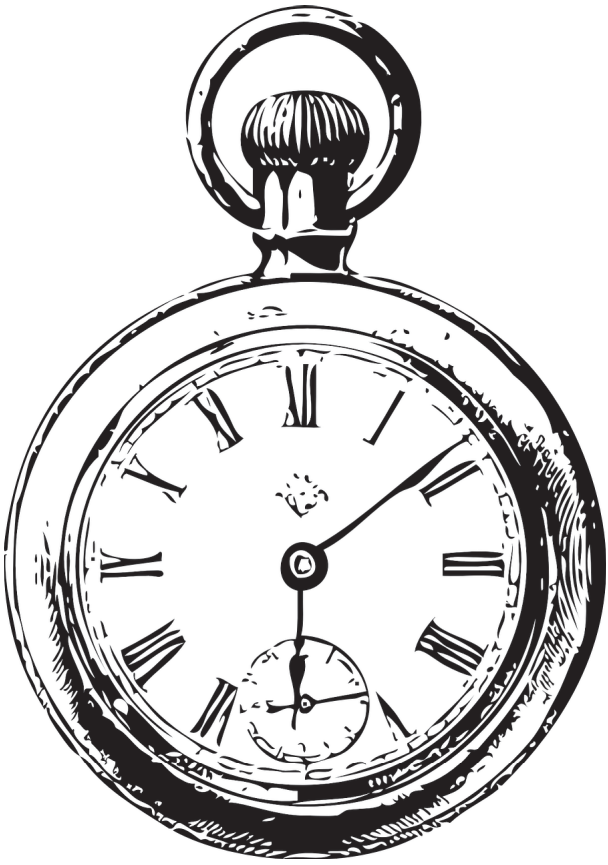

Almanach 2019

Náležitý odpočinek času

Almanach 23. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka 2019“

© Knihovna Jana Drdy, 2019
ISBN 978-80-86937-54-0

Výsledky literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka 2019”

Letošního 23. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka” se zúčastnilo 45 mladých autorů z celé naší republiky a ze Slovenska. Vítězní autoři byli porotou vyhodnoceni takto:

Poezie 12 - 15 let:
1. Zuzana Balíková
2. Markus Štofko
3. Laura Novotná

Poezie 16 - 19 let:
1. Lenka Duongová
2. Elle Peterková
3. Bartoloměj Arnošt Fiala

Poezie 20 - 23 let:
1. Aneta Hřebejková
2. Jakub Racek
3. Alena Čunátová

Próza 12 - 15 let:
1. Kristýna Ježková
2. Monika Bicanová
3. Michaela Škubalová

Próza 16 - 19 let:
1. Tomáš Burian
2. Barbora Karasová
3. Vojtěch Bartoš

Próza 20 - 23 let:
1. Eva Smolíková
2. Radka Cieslarová
3. Adéla Černá

Tato kniha byla vydána díky finanční podpoře firmy 1. SčV, a. s.

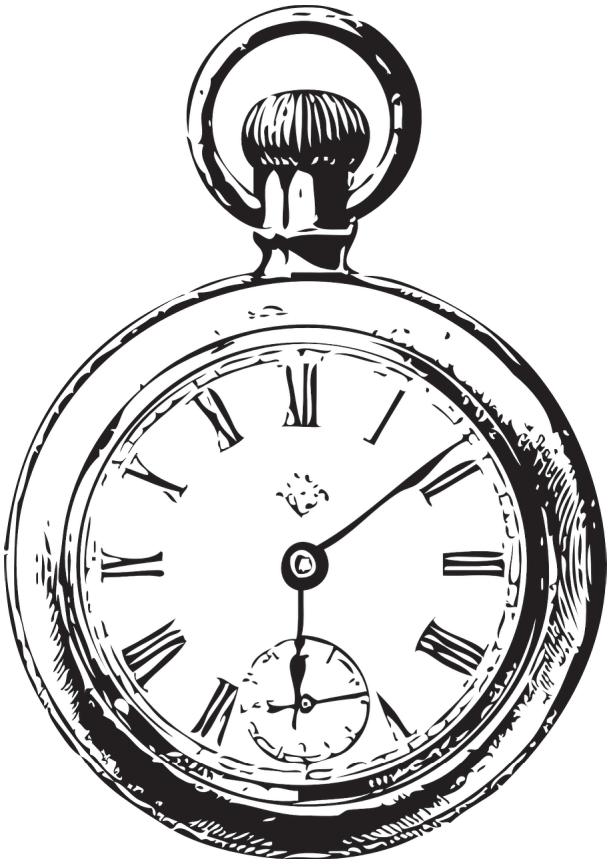

Poezie 12 - 15 let

Zuzana Balíková

Ze života panenky

Malinká bez šatů.
Leží sama. Čeká tu.
Bez copů, bez očí.
Malinko se otočí.
Podepře se něžnou paží.
Postavit se znovu snaží.
Nikdo jí už nepomůže.
Jenom ona sama, může.
Ruce se hýbají ve větru.
Je dokonce už i bez svetru.
Vítr fouká, lampa blikla
a panenka jemně vzlykla.
Byla tady, bude zas.
Jen život její odvál čas.

……
(bez názvu)

Nebudu psát o soucitu.
Když sama už nikdy nevyjdu z bytu.
Lidé mě zlomili, odstřihli od světa.
Pro ně druh bolesti. Pro mě jen osvěta.
Zabijem královnu, svrhneme krále.
Probodnem princeznu na jejím bále.
Prostě vše proto, aby byl klid.
Život bez vlády = Svobodný lid.

Óda na Shift

Z rohu pokoje ozývá se
prudké cvakání.
To jak ten pán tlustý v pase
notebook pohání.
Teď to agresivní prase
počítač naklání.
Asi si myslí, že ho zase
čeká pokání.
Kde jen jsou ty doby
kdy shifty nebyly?
S radostí bych tam šoupl
tyhle debily.
Proč zrovna óda na shift?
možná ptáte se.
Možná způsob pomsty…..
Možná recese.

Život a smrt Smrtihlava

Jeden, možná dva motýli flekatí,
honí se ve větvích, dokud se neztratí.
Křídla jim potrhá sluneční záře.
Ta křídla co zdobí děsivé tváře.
Za život zažili už tolik zla.
Že ta smrt samotná není tak zlá.

Markus Štofko

Zadymená I.

zapálenú sviečku niekto zhasol
neviete prísť na to
kto
ja asi viem
kto ju zapálil

ukradnuté sny
omotané srdce pôvabom
za veľkou stenou
pod dohľadom
myseľ neudržíte

obalení do oblakov
zaviazané oči
do hebkej bavlny
omylom
skáčete
z mrakodrapov

skončíme
hviezdy nevidno
zaplnený mám celý svet
dám si ešte to víno
nasledujem spánkový smer

Pád I.

koniec zimy
vykvitla ruža
kvet
pre jedného
svet
hodil ju
do ohňa
samú
chcel ju
i ona
vôňu muža

tichý (ne)vinní
túžba
tlejúca
na poludnie
padli
hradby

Laura Novotná

(Ne)zabudnuté

vždy iná
tie isté brehy
vždy svieža
no staré príbehy

z kameňa hľadiaca
tvár svedkov
slávnych čias zrkadliac
osudy

objatia
nebeské vodami
čo bolo
ostalo za nami

Živo(t) hra(nie)

Sl.
Lana
slaná
radosť čistý
smútok hra na city
tichý útok vody tajné
zvuky pádu schované
do vreckovky
ufúľané

Prosím, nechajte zasvietené...

Opäť raz tma.
Aké prosté, nie?
Prosím, zažnite dnes svetlo.
Vidím,
ktosi mi dáva znamenie.

Nemusí sa stále svietiť.
Isto ktosi čochvíľa zhasne
nečakane.
(Rátam aj s tým.)
Chvíľku mi bolo tak neuveriteľne
krásne.

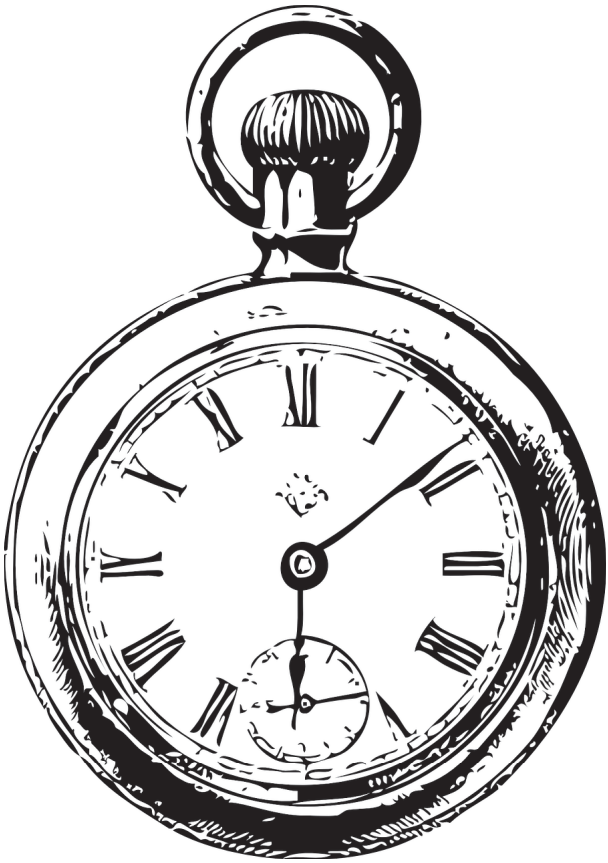

Poezie 16 - 19 let

Lenka Duongová

Uvadající květ růže na nezalitém záhonu

Říkáš, že se bojíš smrti
Ale myšlenka nekonečného života je horší
než naprosté ticho a prázdno
Míváš sny o smrti
Jak upadáváš do oceánu samotného
Avšak máš pocit, že tě oheň sžírá
Křičíš o pomoc
Ale jediné co se vrací zpět, je ozvěna tvého hlasu
Tvé nejhlubší obavy se stanou vždy skutečností
Pocit nekonečného zakletí tě pronásleduje celé dny
Bojíš se tmy
Bojíš se upadnout do spánku
Bojíš se být uvězněna ve své vlastní mysli
Nesnášíš ten strach
Ale moment spánku je ten nejhezčí pocit vůbec
Nic není hezčího než utéct od svých vlastních myšlenek
Daleko od reálné noční můry

Smrt je všude, kam pohlédneš
Zabíjíš kus sebe každý den, aniž by sis to uvědomila
Zabíjíš kus ostatních lidí, ale nevnímáš jejich bolest
Všude jsou miliony srdcí poznamenané ranami nožů
Očekáváš jen moment, kdy budeš muset zničit všechny
Sama nevidíš, že jsi dávno pohřbená ve své vlastní mysli
Máš strach ze smrti
Ale ty jsi už dávno mrtvá

Byla jsi růže
Kvetla jsi uprostřed zahrady i při svitu měsíce
Tancovala jsi valčík se samotným ďáblem
Topila ses ve vaně své vlastní krve

Avšak oni zapomněli na tebe
Nechali tě samotnou
Dovedli tě k vraždě
Tebe samotné

Malá zahradní kavárna

Pohled chlapce
Nosíš své hnědé oči jako poklad.
Tvé dlouhé vlasy plavou ve vlnách větru.
Chvilkami se na mě podíváš.
Usměješ se a dále si popíjíš svůj čaj.
Slunce lehce barví tvou pokožku do zlata.
Párkrát si tenkými prsty prohrábneš vlasy během toho, co hledáš ve své mysli ztracenou myšlenku.
Necháš se rozptýlit nejmenšími věcmi.
Překvapuje mě, jak rychle dokážeš změnit své chování,
když jsi na veřejnosti.
Pousměješ se na každé dítě a zvíře, které kolem tebe projde.
Nechci tě v ničem vyrušit.
Jen si chci uchovat tenhle moment.
Chci si uzamknout tuhle myšlenku a schovat si ji, jak zámek do kapsy.
Zajímá mě, jaké myšlenky ti běhají v hlavě.
Zajímá mě, zda si také uzavíráš tenhle moment.
Zajímá mě, zda si uschováš klíče k tomuhle zámku.
Zajímá mě, zda budeš za pár let stále myslet na nás tady
v malé zahradní kavárně.

Pohled dívky
Snažím se uhýbat tvému očnímu kontaktu.
Dívám se na lidi v okolí a přemýšlím,
jaké životy každý z nich vede.
Nevím, jak jsem se v této situaci vyskytla a nemohu říct,
že to není moje vina.
Mnozí by řekli, že jsem špatný člověk.
Já sama nevím, jaký člověk jsem.
Jen ty vidíš to dobro ve mně.
Pozoruješ mě jako film.
Díváš se na mě, jako bys měl lásku ve svých nádherných očích.
Jen já vidím, že to není láska.
Hlouběji ve tvém výrazu není nic jiného, než jen povrchní obdiv.
Je to, jako bych nebyla nic jiného, než krásná.
Zajímá mě, jak člověk jako ty může být tak jiný na veřejnosti.
Dívám se na tebe, jako bych tě nikdy neviděla.
Povídám ti o všem možném
Avšak vím, že mě ani neposloucháš.
Všude je hluk, ale jediné, co cítím, je prázdné ticho.

Překvapivě tvé černé vlasy dokonale ladí k tvým očím.
Slunce odráží jejich šedou bouři a povzbuzují mě k více otázkám.
Připomínáš mi všechny ostatní.
Jen něco zvláštního o tobě mi lítá v hlavě.
Hledám to správné slovo, ale nerozumím sama svým myšlenkám.
Ptám se dokola, co to je.
Hledám odpovědi při pohledu na tebe.
Je to, jako bych doufala, že přečteš moji mysl a řekneš mi vše.
Možná mi jednou povíš, co se skrývá ve tvých očích.
Já však nebudu nadále čekat do té doby, až mi dáš své odpovědi.
Jen budu vzpomínat na tuhle chvíli.
Na vzpomínku na nás v tomhle krásném červencovém počasí
v malé zahradní kavárně

Levandule

Tak moc ses snažila připodobnit se k perfektnímu odstínu růže.
Kvůli čemu nosila jsi brýle v naději toho, že skryješ modř světa?

Kvůli svému strachu jsi zapomněla na fialově malované nebe.
Na barvu levandule, kterou byl zabarven svět.

Bála ses vlastního odrazu v potoce.
Byla jsi zaslepena brýlemi.
Nechala ses obklopit hady.
Nechala jsi je nalít jed do svého poháru.
Doufala jsi, že tě někdo zachrání.
A proč by ne?
Jako princezna jsi chtěla věřit, že tě princ vysvobodí.
Kdybys jen věděla, že on byl tím, kdo držel ten pohár.

Hledala jsi náruč jemnou jako mech.
Potřebovala jsi, aby tě někdo držel.
Potřebovala jsi, aby tě někdo provedl slepým světem.

A ty stále myslela sis, že jsi obklopená růžemi.
Stále sis myslela, že ty samotná jsi růže uprostřed
nekonečné zahrady.
Stále sis myslela, že ty samotná jsi zrnkem písku
v nekonečné poušti.
Stále sis myslela, že ty samotná jsi kapka vody
v nekonečném oceánu.
A stále sis myslela, že přesně takhle je to nádherné.
Měla jsi uloženou myšlenku v podvědomí,
že je to všechno, co můžeš mít.

Čekala jsi na to, až přiletí víly.
Jak v pohádce věřila jsi, že tě osvobodí.
Kdybys jen věděla, že stačilo počkat.
Kdybys jen věděla, že sama jsi byla na cestě.
Naučila ses být sama.

Uvědomila sis, že ty samotná jsi oceán.
Ty samotná jsi zahrada, která vlastní tisíce různých květin.
Ty samotná jsi bouře v poušti.

Sundala sis brýle, jež tě zaslepovaly tak dlouho.
Začala sis cenit všech odstínů světa.
Zamilovala ses do barvy levandule.

Avšak uvědomila sis někdy, že jsi stejně krásná jako levandule?
Tak jako ona, zářiš v barvě růží i modře.
Tak jako ona máš nádhernou vůni, ty sama v sobě máš nevyzpytatelnou krásu.
A ne každý si bude cenit tak prostou, jednoduchou levanduli.
A budou tě srovnávat s tisíci dalších květin.

Nezapomeň, že ty jsi vše.
Jen to, co nejsi, je prostá princezna,
která sedí a čeká na prince a víly

Elle Peterková

Noční tlení

melancholie
cítění
lampy svítí
jenom mně
protože nikdo jiný
tam není
přemýšlení
co by bylo
kdybych byla
v posteli
je to zbytečný
mrhání časem
jako čekání na přechodu
když nejedou auta

Maturita

chtěl bys vláček?
mně chybí věcí
to já bych měl dupat a mlátit
chci mít pět a půl roku
abych mohl křičet
a řvát
kdykoli bych chtěl
co by se stalo?
maximálně bych dostal na prdel
nebo vláček

Dokola

za barevného listí šelestu
marně hledám výjezd
z kruhového objezdu
barva se mi vytrácí
nejspíš nemám
svojí ulici
jsem zoufalství exponent
žije ze mne
čtvrt
čekám na ten moment
ale co když
je jím smrt?

Bartoloměj Arnošt Fiala

SOUŽITÍ VYHASLÝCH CHALKOPYRITŮ

Bramborová odvářka,
Vyprchaly Endorfiny.
Tvá hliněná přetvářka,
Ve slupkách jsou morfiny.

Zelené paťáty
Objímají metronom.
Staňme se teď saláty,
Tvůj zbloudilý astronom.

Děravá vařečka
A sladké slzy.
Čtvercová kolečka,
Vzplaneme snad brzy.

ODPAD

Na kameni vedle řeky, leží starý igelit.
Se dnem, ale bez uší,
Dávno mu to nesluší.

V útlém věku někdy k ránu
Opustil svou rodinu.
On se tady teďka válí,
prohlíží si krajinu.

Opuštěný, nechtěný
S dlouhým věkem před sebou.
Šedivý a ztracený,
S dlouhou cestou za sebou.

Podívej se na něj!
Jak nám pytel dopad.
Dříve nosil rohlíky,
Teď je z něho odpad.

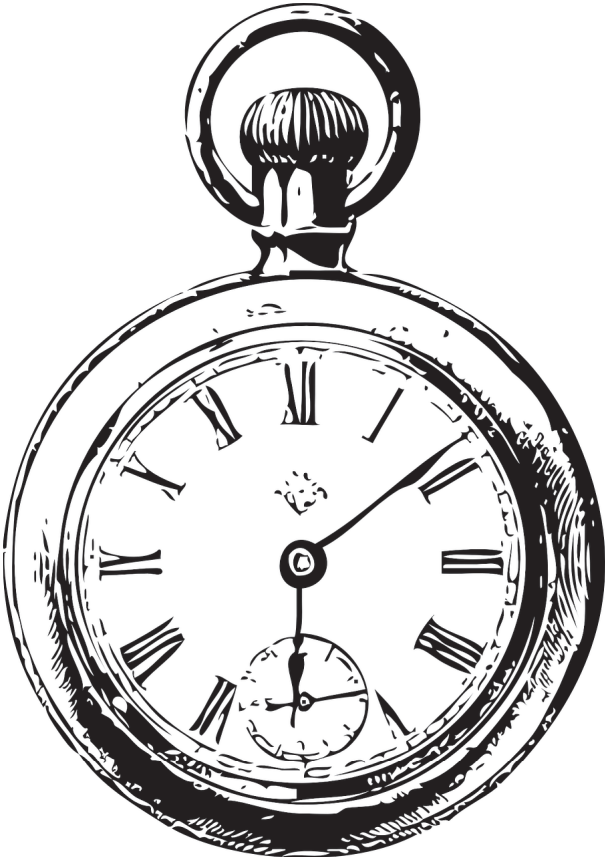

Poezie 20 - 23 let

Aneta Hřebejková

RYTÍŘ GRÁLU

Řekla bych, že prosté „díky“ už je za osm let trochu ohraná fráze,
proto je třeba přijít s něčím novým.
Pro Katie…
Všechno nejlepší, zlato! (2017)

MERLINŮV ZPĚV

Merlin: Slyšte ten zpěv, temný šepot mandolín,
protknut výkřikem, jak narodil se syn –
Morganin.
Ta kouzelnice čáry zná.
S dětským příchodem nadchází doba zlá –
ukrutná.
Artuš otcem, lidu král.
Hloupou náhodou si vlastní sestru vzal,
ten britský pán…
Hlupák, chybu udělal!
Britům tak nadešel jen nekonečný žal –
a národ lkal…
Slyšte jeho žalozpěv!
I silným hrdinům z něj v těle tuhne krev…
Teď napni sluch,
z hloubi duše naber vzduch,
mlčky pozoruj, jak uzavřel se kruh.
Artušův…

NAČ DÁL ŽÍT?

Artuš: Ó, Bože můj, pověz, nač mám dále žít?
Odvrácen zákonům bych spáchal těžký hřích.
Nač dál žít? Beze smyslu v těle dlít?
Trůn smrtí uvolním…

Guinevere: …a Mordred by víc zpych.
Nač dál žít? Můj pane, co tvůj lid?

Věrní poddaní poslaní ve věčný klid;
nač dál žít? Skutečně se stále ptáš?
Shlédni z věže své, hleď, zač bojuješ, zač!

Artuš: Mámení. To očaruje sluch!
Skorem bych uvěřil, že mluví ke mně duch…
Nač dál žít? V samotě trápen být?
Záda mi ukázal nejeden chrabrý Brit…
Nač dál žít?

Guinevere: Můj nejdražší pane, slyš, co se stane:
Už táhnout vstříc ti dřív věrní mané.
Rozdej rozkazy lordům,
do rukou zbraně
a plnou silou táhněte na ně.

Artuš: Jaký to klamný pocit?
Co si mám počít,
když mysl vládne svobodné paži?
Rozum se snaží
postavit čelem
svým drahým dětem
a čelit smrti.

Guinevere: Tak je to správně, pane,
kéž se tak stane!
Vytáhni s vojskem
vstříc bídné bandě.
Okusit dej jim prohru –
svým mocným mečem!
K vlastnímu dobru –
ať krev jim teče!

Artuš: Toť hříšné jest
smýšlet na skon synův
kam prchla čest;
všechen rytířský kréd?
Sám v temnotě
tasím meč proti stínům,

však jedu křeč všechen vzdor zapudí.
Klam, to jest druh
převěrný lepším zítřkům,
tne si krutě
v maso lidí nevinných.
Bezbranný duch,
ač chce lpít ve svém hnízdu,
poslušně s ním
světskou schránu opouští.
Všude jen smrt,
ba i dlaň kárce míru
studnou jest vínu síly životní.

Guinevere: Však krve víc
proteče lidským žlabem,
když vůle vůli
špatné ustoupí.
Pomni rozum,
navrať se zpátky na zem,
chraň věrné své,
jež s tebou zůstali.

Artuš: Excalibur nebyl k smrti pánů dán.
Už nyní otevřel přespříliš mnoho ran!
Vrátí se tam,
odkud darován mi byl –
k mocnému Jezeru, kde v mládí jsem dřív žil.

Guinevere: Pane můj,
rychle se vzpamatuj,
tento plán věru zhatí život tvůj.
A co pak lid,
co věrní rytíři?

Artuš: Zvěst o mém skonu ve svět rozšíří.
Nač dál žít, když chce mne zabít syn?

Guinevere: Nesnaž ulehnout se do náruče hlín.
Ó, pane můj, můj králi, manželi,

ač jsi mne ohni dal,
přec straň se oceli,
již třímá on, Mordred bastard prokletý,
snažně prosím tě, dej pozor na něj; ty,
jenž jsi životem mým byl,
než přišel Lancelot ach proč jen popel zbyl?

Artuš: Vskutku se ptáš? Právě Mordred odhalil
vaši nevěru, k níž slepý jsem já byl…
Ach lituji, citu přesto straní řád –
milost nemohl jsem svým nejbližším dát…

Guinevere: Odpouštím ti a přeju štěstí hvězd…
Kéž konečně pozná ten zrádce čest…

Artuš: Už nespatřím Kamelot, ni vzácný lid,
ztratím právo na to zde i nadál žít –
budu se bít se svým synem na smrt žel.
Duše obou tak zaprodám do pekel,
do jejich cel…
Přesto musí tomu být!
Velte k útoku, my budeme se bít!

VZDECHY VÁLEČNÝCH ROHŮ

I.

Artuš: Hleď, Gawaine, bídná krev tu syčí v dál!
Ach ten zrádný had již zabral hradní val!

Gawain: Byť sílu má, byť i vojsko k němu lne;
jeho zástava dnes k zemi upadne
pod ranou tvou, ach, můj králi tak to jest;
spravedlnost, to jméno bude nést
dnešní den, jenž v kápi skrývá leb.
Věř, pane můj, toť jistá předpověď!

Artuš: Přesilu má, mrzký potomek vran.
Pomoc kouzelnou si získal skrze šarm
u matky své, u jejích mocných dam;

bídná Morgano, kéž stihl by tě žal –
za činy tvé, ježs ve svět povila!
Tvá závist a duše prohnilá
nechce dát klid, brání míru nastoupit
do říše rozkvetlé, kde roste každý Brit…

Gawain: Převaze vstříc, co zbývá vojsku jen?
Do smrti budem bránit svou vlastní zem,
ba déle snad, pakli Bůh dá svolení.
Duše odvážné zas budou zrozeny…

Artuš: Hleď, promlouvá, brána, co stráží hrad.
Slovem ohavným chce její jazyk řvát.
Venku je šik – prvý, druhý, třetí též…
Kéž započne ta krvelibá řež!

II.

Mordred: Nějaks zestárnul, tatíčku libý!
Kampak se poděly královské sliby?
Stačila rána a k zemi jsi klesl,
aniž bych nárok na tvůj trůn vznesl!

Artuš: Má královno, jakým hlupákem já byl?
K smrti přítele i choť jsem odsoudil;
a k čemu to? Z vůle pokrevního zla?
Kůže ještěří z viny si vyklouzla…

Mordred: Tak škemrej, Artušku, o život stálý!
Pokloň se svému novému králi!

Artuš: Jaký to špás, krutý výsměch osudu?
Před tou zrůdou se přec klanět nebudu…

Mordred: Nuž, pejsku čiň! Poslouchej pána!
Milost tvým kumpánům
pak – třeba – bude dána!

Artuš: Ach druzi mí, ach lide nešťastný!
Zklamal jsem ukrutně veškeré vaše sny…
Však hrdost mám. Já nepokleknu přec!

Guinevere: Vzpomeň, nejdražší, na temnou pekel klec,
již přislíbils zrádci a sobě též!
Však, poslechni, jen částečná to lež –
čeká tě klid; leč Excalibur tas!
Do úst nečestných ten hrot nebeský vraz!

Artuš: Ty duše má, už slyším konce song…
Mezi Guineverou a mnou je už jen on…
I prosím vem mu život z černých plic
bez něj rozkvete radostí britská líc;
ty meči vod, uzmi život poslední,
poté navrať se v ten krás svět jezerní…
(Tne.)

Mordred *(bolestně):* Ach! Ty jedovatý bazilišku!
Jen kvůli právoplatnému nároku
kradeš můj život?
Však věz, že syn též vlastní jed.
Zemři v bolestech, ó otče!
(Vlastní meč zaráží do Artušova břicha a umírá.)

III.

Artuš: Jak jsem si přál v světě nalézt svatý grál…
Celým životem jsem za ním putoval…

Gawain: Kéž by tu byl… Můj pane nejdražší,
voda z číše té samu smrt zastraší…
Ó králi můj, setrvej ještě dýl…
Pomoc dorazí už brzy, jen pár chvil…

Artuš: Ne, rytíři, konec už přichází.
Však poslouchej, co stará duše dí:
Grál kolem nás se vznáší rozptýlen
nemá podobu kalichu, avšak žen
a mužů též. Grál, láska vzájemná,
božským darem jest, co srdci zaplát dá.
Už nehledej více pohár posvátný!
Rozšiř do světa, že grál je kolem, jdi!
Spěšně se žeň, jen žeň se k poddaným!
Roznes poselství padlého krále dím!
(Umírá.)

Jakub Racek

A, nebo B?

Měkké, nebo tvrdé i?
Je funkce konvexní, nebo konkávní?
Občas je vše moc padesát na padesát.
Nějaké filosofování je k ničemu,
když znáš naučný slovník
a logika neexistuje.
„Bůh je mrtev“
Je natolik výstižné, že parafrázovat, je zbytečné.
Přestože jsi sedlák,
tak ti chybí selský rozum
a nedůvěřivý jsi tak,
že přepočítáváš výsledek i po kalkulačce.
Než rozhodneš se,
rozhodnou se ostatní,
diktát zase dopadl špatně,
protože jsi zvolil opačné i.
Na odreagování jsi vytvořil antické jeviště,
stačí trochu představivosti a plastelína.
Buď se bude líbit, nebo ne,
V závěru deus ex machina.

Sobotní dny

Vzbuď se první do zamlženého rána.
Všechny věci v pokoji na tebe čekají
za zataženými záclonami obývacího pokoje.
V tichu ho sem tam procházíš
a nechceš si přiznat nudu,
přestože bys místo žvýkaček zkoušel železnou rudu.

Plány se ztratí v mapě,
která se ale taky nenašla.
Naposledy ležela na poličce,
kde už ji dlouho nikdo neofoukal.

Potom se ztratila,
stejně jako vedle ní stojící tequila.

Neznámá kuchyň, stal se z tebe návštěvník,
kdy den už pokulhává.
Klasická filmová nálada na vás oba upadá
i na vaše repliky u kuchyňské linky,
které by se hodily lecjakému scenáristovi
a obloha na obzoru značně oranžoví.

Algoritmy

Kolikátý večer hledáš algoritmus na oknech paneláku,
které zrovna svítí a kde je tma.
Kolikrát si díky tomuto úsilí přejel zastávku
a přitom tak zbytečně.
Zvlášť když jsi ho nenašel
stejně jako bod dotyku na tečně.

Přesto ho zítra zase budeš hledat
a před spaním lamentovat,
že křeslo u stolu je víc prosezené
a stín už obešel svých sto osmdesát stupňů úplně.
Nekonečné úvahy o tom,
jestli jsi s dnešním dnem naložil smyslně.

Úvahy, které neprošly drenáží všedního dne,
se ti v hlavě obrušují jako geologická abraze.
Jako odpykávání trestu v cele.
A vteřinová ručička běží čím dál pomaleji,
ty jen naštvaně koukáš,
zatímco se deformuje úsměv na tvém obličeji.

Zadýcháváš vymrzlé auto,
dokud nejsou zamlžená okýnka.
Povídal bys v něm až do chladného rána,
ale s datem budoucího století.
Za vedené rozhovory by každý z vás obdržel
diplom se signaturou a královskou pečetí.

Alena Čunátová

Pouť štětin malíře

Plují si, plují po plytkém plátně
ponejprv plně prázdném.
Barvami hýří rázem,
jak štětin svazek zná kouzlit zdatně.

Jen sotva se člověk nepodiví,
že věrný ten obraz jako živý,
ztvárněn byl srstí prasete.

Pramálo zažijí na kančím hřbetě,
avšak ty vybrané po celém světě
cestují širou krajinou.

Hloubají háji, jež hradí houf hloží,
tam v korunách sovice svá pera složí
a lehce sluch lechtá tichý mech.

Fontánou fujavic fičící flóry
putují horami k oblakům shůry,
kde sněhové snítky snad seskakují.

Hlubinou bludnou probublají,
obludu bájnou probádají
temnými tahy z podsvětí.

V šelestu stébel, listí stromů
špitají neslyšně ševel šumů,
že strach už mají z podzimu.

Řežaví v záři mořských vřídel,
když vlny až pění od solných mýdel,
jak žár ten slunci závidí.

Ve vánku velkých vin výjev se vtírá,
že na skále oprátka vzduch zdejší svírá
a prázdnotu kraje jen havran plní.

Když štětiny vyschnuté podlehnou únavě,
líznou si z palety talíře
a štětec ční ze zubů malíře,
jak hlodem svým popouští uzdičku představě.

Pak ony zabloudí v krajiny jiné,
na plátně bytosti obrysy věrné
životodárně obtahují.

Lecjaké špachtli však přáno není,
tahům svým by vdechla probuzení
a duši do nich vetknula.

Vyklenou šťastlivci úsměv dost doširoka,
podmáčí slzami zrak zračící muka
a tancují přitom bez rozdílu.

V planoucí brouzdají tváři lidské
od citu něžného či zášti mrzké,
vždyť znají ty povahy člověčí.

Nakonec pod proudem prýštící vody
odplují barvité vzpomínky
a umdlené štětin pramínky
se v šuplíku vrátí do věčné nudy!

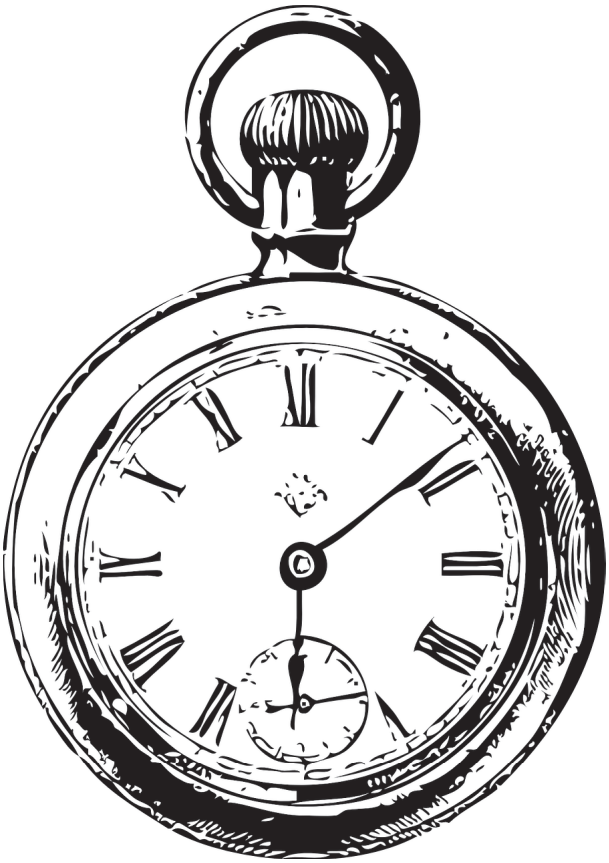

Próza 12 - 15 let

Kristýna Ježková

Šeřík

Otevřela jsem dveře do velké zahrady a sluneční paprsky mě zlehka pohladily po tváři. Na nohách mě zašimrala orosená tráva. Kolem mě se rozprostíral anglický trávník. Nalevo od malé vilky bublal vodopádek po skalce poseté květinami. Hned vedle ní se tyčil starý dub, který svými větvemi vrhal stín na borový stůl s lavicí. Celou zahradu obklopoval živý plot. Usmála jsem se a zaposlouchala se do hlasitého zpěvu ptáků. Každý zpíval sám za sebe a stejně dohromady vytvářeli dokonalý orchestr. A při spojení s teplým sluncem, vlahou trávou a mírným vánkem tu máte dokonalé jarní ráno. Svěží větřík ke mně přivál známou vůni, která mi vehnala slzy do očí. Ta vůně. Vždy ve mně vyvolá emoce. Vůně šeříku.

Posadila jsem se k dřevěnému jídelnímu stolu. Vytáhla jsem sešit a pero a zhluboka se nadechla. Tohle jsem se dlouho neodvážila udělat. Na to, co se stalo, se mi špatně vzpomíná. Takže hezky od začátku.

Mé jméno je Klára William, ale říkají mi Claire. Dříve jsem se jmenovala jinak. Klára Kovářová. Žila jsem s otcem v malém rodinném domku na kraji vesnice. Maminka mi umřela hned po porodu. A otec hodně cestoval, pracoval jako policejní detektiv. Vyřešil mnoho vražd a nadělal si tím přátele, ale bohužel i nepřátele po celém světě. Takže jsem zůstávala doma s babičkou Aničkou. Dny strávené s ní mě neskutečně bavily. Babi A, jak sama chtěla, abych jí říkala, byla neuvěřitelně veselá a plná elánu. Vymýšlela se mnou všemožná dobrodružství. Znala spoustu her a příběhů a měla odpověď na každou moji zvídavou otázku.

Školka se v naší vesničce nenacházela. A protože jsem nebyla společenský typ (postupem času se to zlepšilo), měla jsem pouze pár kamarádů, se kterými jsem se vídala málo. Ale i přes svou plachost jsem se těšila na první školní den. Abych si ukrátila čekání a abychom to pořádně oslavili, vzal si tatínek před začátkem školy volno. A vyrazili jsme k moři.

Nikdy jsem nebyla dál než na dvacet kilometrů vzdáleném koupališti. A cesta do Chorvatska, to bylo něco. Týden utekl jako voda a nám se vůbec nechtělo domů. Po této exotické dovolené se mi naše vlastní vesnička jevila jako všední a nudná. Naštěstí tam

na mě čekalo překvapení. V podobě malého ježka východního. Hrabal se v listí kousek od domu u velkého dubu.

„Tatíí! Pojď se podívat!“ křičela jsem nadšeně po jeho objevení.

„Copak tam máš, Klárko?“ zeptal se táta zvědavě, odložil kufry a došel za mnou.

„Ježeček. Líbí se mu u nás.“ prohlásila jsem hrdě.

„Je roztomilý. Ale prohlédneš si ho ráno, už jsi měla dávno spát. Takže alou do postele!“ zavelel otec unaveně, obrátil se ke mně zády a vyrazil směrem k babi A.

„Mám hroznou migrénu. Asi cestovní horečka. Nemáš nějaký prášek?“ směřoval svůj zájem už zase jiným směrem, a to k babičce. Zoufale jsem se za ním rozeběhla.

„Ale tati, co když uteče? Anebo se mu něco stane? Prosím, můžu se o něj postarat?“ pokusila jsem se ho zastavit.

„Už jsem řekl, že až zítra, Klárko.“ Odbyl mě nevrle a jal se hledat v kufru léky na svou hlavu. Nešťastně jsem pohlédla na ježečka. V mých představách ho už ostrými drápy trhal dravec, anebo ho svými mohutnými koly drtilo auto na nedaleké silnici.

„ Tati, prosím!“ zkoušela jsem to dál.

„Řekl jsem ne!“ vyštěkl popuzeně otec a obrátil se ke mně.

„A teď už do postele, okamžitě!“ řekl nebezpečně chladným hlasem.

„Já nechci!“ odsekla jsem drze. A tehdy pohár tátovy trpělivosti přetekl. Otec mě nikdy nebil, ale stisk měl pevný a když mě jednou rukou popadl za zápěstí, cítila jsem bolest ještě dlouho poté. Druhou rukou uchopil můj kufr za držadlo a odvlekl mě po schodech nahoru do mého pokoje. Vzpírala jsem se a snažila se dostat zpátky k našemu malému návštěvníkovi. Ke konci schodiště jsem to však vzdala.

Táta mě strčil dveřmi do místnosti. Dříve sloužila jako dvoulůžkový pokoj pro hosty. U levé stěny stály tři úzké tmavé skříně a před nimi malý čajový stolek se dvěma křesly. Druhá postel umístěná vpravo od dveří se změnila v hrací koutek. Vlevo od vchodu byly další dveře, vedoucí do koupelny. Táta mě odhodil na postel a kufry položil ke dveřím.

„Za půl hodiny ať jsi hotová!“ rozkázal a práskl za sebou dveřmi.

Chvíli jsem seděla v tichu. Pak jsem odevzdaně vytáhla z kufru toaletní taštičku, pyžamo a ručník. Vyčistila jsem si zuby, umyla se, převlékla a rozčesala si vlasy. Pak jsem si lehla do postele, přitulila se k Ťutínkovi, mému plyšovému lednímu medvídkovi, a čekala. Za chvíli už přišel táta. Když mě uviděl v posteli, zlost ho přešla.

„Tím ježečkem se netrap, Klárko. On tam bude i zítra.“ Utěšoval mě a posadil se ke mně na postel. Zavrtala jsem se do peřiny.

„Tati, půjdete teď spát?“ zeptala jsem se nevinně.

„Ano, broučku. Ale kdybys něco potřebovala, můžeš mě klidně probudit.“ Řekl táta a políbil mě na čelo. Pak zhasl světla v pokoji.

„Dobrou noc, Klárko.“

„Dobrou noc, tati.“ Cvakla klika a slyšela jsem tátovy kroky na schodech. Chvíli se ještě zdola ozýval šramot a tlumený hovor a pak se celý dům ponořil do ticha a tmy. Podívala jsem se na hodinky ležící na nočním stolku. Přesně půlnoc. Rozhodla jsem se, že počkám ještě asi půl hodiny, abych měla jistotu. Udržet se vzhůru se mně dařilo bez problému. Na spaní jsem neměla ani pomyšlení. Milovala jsem dobrodružství a noční výprava z domu rozhodně dobrodružstvím byla. Čím víc jsem se těšila, tím pomaleji čas ubíhal. Počítala jsem minuty do půl jedné. Ještě deset minut. Pět. Tři. Jedna... A konečně! Dvanáct třicet. Potichu jsem se vyhrabala z postele a potmě nahmatala vypínač. Při jeho hlasitém cvaknutí jsem sebou trhla a chvíli jsem mrkala v ostré záři LED žárovky. Když jsem se rozkoukala, vytáhla jsem ze zásuvky postele malou černou baterku. Rozsvítila jsem ji, zhasla velké světlo a co nejtišeji jsem se vykradla z pokoje. Opatrně jsem našlapovala po schodech. Sešla jsem do předsíně a po tmavých dubových prknech jsem se doplížila k tátovu pokoji. Přiložila jsem ke dveřím ucho a chvíli napjatě poslouchala. Nic. Zopakovala jsem to samé u dveří do babiččiny ložnice. Odsud se ozývalo pouze slabé chrápání. Usmála jsem se. Babi A nesnesla ani pomyšlení na to, že by mohla při spaní vydávat nějaký zvuk.

Když jsem vešla do ztichlé noční zahrady, otřel se o mě studený větřík. Měla jsem si vzít mikinu. Znovu nahoru ale už nepůjdu. Na bosých nohách mě zastudila orosená tráva. Opatrně jsem našlapovala a svítila si pod sebe baterkou. Tmavá zahrada by mohla někomu připadat děsivá. Siluety stromů se rýsovaly proti hvězdnému nebi, slabě se vlnily v mírném vánku a vytvářely tak prapodivné stíny. Mě však noční krajina okouzlila. Nikdy jsem se nebála tmy. Spíše mě lákala dobrodružství, která by mohla skrývat. A navíc to nebyla moje první noční výprava. Už jsem jednu dříve podnikla. Za čarodějnicemi. Kamarádka mě přemluvila, abychom jednu zkusily přivolat. Na místo srazu jsem však tehdy o úplňku dorazila pouze já.

Dlouho jsem ježečka hledala. Po nějaké době jsem začala být nervózní. Co když utekl? Nebo se někam schoval a já už ho nena-

jdu? Pak mě něco napadlo. Ježci přece hlasitě dupou a funí! Zastavila jsem se a našpicovala jsem uši, aby mi neunikl ani ten nejtišší zvuk. A uslyšela jsem slabý šramot. Po špičkách jsem se vydala tím směrem. Povedlo se! Konečně jsem objevila našeho malého návštěvníka! Očichával zeleně natřený sloupek zahradní branky, obrostlé šeříkovými keři.

Dnes by mě to nenapadlo, jako malá jsem měla větší fantazii, ale tehdy mně přišlo, že ježeček něco hledá. Jakmile mě uviděl, vyrazil spěšně ze zahrady ven. Zarazila jsem se. Měla jsem v plánu ježečka odnést do starého kurníku v naší stodole a jít zase spát. Ale byla jsem zvědavá, co hledá. A zvědavost zvítězila.

Opatrně jsem otevřela zahradní branku. Hlasitě zavrzala a já sebou vylekaně trhla. Pak už jsem sledovala jenom ježečka. Každou chvíli se zastavil a čenichal kolem, pak se podíval na mě. Myslela jsem si, že mi chce naznačit, abych šla za ním. Třeba mě dovede k nějakému pokladu, nebo k tajným dveřím do kouzelného světa. Jako v Alence z říše divů. Natěšeně jsem ho pozorovala a šplhala za ním jako ocásek do mírného kopečka za naším domem. Jaké bylo moje zklamání, když vše, co jsem objevila, byla hromádka ježčích bobků poblíž kořenů velkého šeříku, pod které ježek zalezl. Posadila jsem se na široký pařez stojící poblíž, nasála chladný noční vzduch a rozhlédla se po spící vesničce, která se rozkládala přede mnou. Šeřík omamně voněl. Začala jsem přemýšlet. Jestliže tady má ježeček svůj úkryt, pak bych ho neměla odnášet. Měla bych ho nechat v bezpečí jeho vlastního domova. To se mi ale vůbec nelíbilo. Vždy jsem chtěla domácího mazlíčka. A tím by mohl tento ježek být. Naši kůlnu by si určitě rychle oblíbil.

Ze zamyšlení mě vytrhl pohyb u našeho domu. Ježčí úkryt byl od něj vzdálený asi sto metrů, ale i tak jsem rozeznala temnou siluetu u dveří. Vyděšeně jsem zalezla do keře. Takže táta zjistil, že nejsem u sebe v pokoji. A teď mě hledá. Co mu mám říct? Bude pořádně naštvaný. Měla bych jít za ním. Schováváním si to ještě zhorším. A pak už bude opravdu zuřit. Odhodlaně jsem se vyhrabala z úkrytu, ochotná přijmout svůj trest. Ale počkat! Postava vcházela dovnitř do domu. Proč jsem jenom nezamknula? Hned mě to napadlo. Zloději! Chtějí nás vykrást! A co teď? Nemůžu tam jen tak napochodovat a říct jim, aby šli pryč, protože krást je špatné. A mobil jsem ještě neměla. Zůstala jsem nerozhodně stát. A tato nerozhodnost mi pravděpodobně zachránila život.

Z domu zazněly zoufalé výkřiky. Vycházely z tátovy ložnice. Hrů-

za mě přimrazila na místě a nezvládla jsem se ani pohnout. Pak se ozvala hlasitá rána a levá část domu ve výbuchu světla explodovala. Zbortilo se první patro a k nebi vyšlehly dychtivé jazyky plamenů. Až k místu, kde jsem stála, jsem ucítila tu obrovskou sílu výbuchu, která během pár vteřin proměnila téměř celý náš dům v trosky. Byla jsem ztuhlá děsem. V transu jsem sledovala, jak od domu chytá i celá zahrada a živý plot pohlcuje požár. I měsíc se před tou děsivou scenerií skryl za mraky. Pak začala pomalu ožívat celá vesnice. Probraly mě zmatené výkřiky. Jako o život jsem se rozeběhla k domu. Na ježka jsem už ani nepomyslela, a i když jsem se třásla, nebylo to zimou. Baterku jsem upustila někde na kopci, teď už ji však nebylo potřeba.

Kolem domu se už shromáždilo plno lidí a všichni se snažili zastavit blížící se katastrofu. Stříkali dům hasicími přístroji nebo požár kropili vědry vody. Z dálky bylo slyšet houkačku. Těsně před brankou jsem zakopla a natáhla jsem se jak dlouhá, tak široká na studenou zem. Okamžitě jsem se zvedla a nesnesitelně mě rozbolel kotník. Vykřikla jsem a zoufale se zapotácela. Jedna z postav stojících kolem domu odhodila hasicí přístroj a popadla mě dřív, než jsem se stačila znovu rozeběhnout.

„To jsem já, Klárko. Vezmeme tě k nám domů. Tatínkovi teď nepomůžeš. Odešel na lepší místo," snažila se mě uklidnit. Poznala jsem v ní naši sousedku Williamovou. Vždy na mě byla hodná a já ji měla ráda. Teď mě ale nezajímala. Nechtěla jsem, aby táta někam odcházel.

A rozhodně ne beze mě.

„Tatínku!" křičela jsem a zuřivě se snažila dostat ze železného sevření mladé ženy. Kopala jsem a zmítala sebou, ale nic nepomáhalo. Co když potřebují pomoc? Chtěla jsem tam, za nimi. Chtěla jsem, aby mě vzali s sebou na to lepší místo.

„Babi!" vykřikla jsem znovu a rozplakala se. Proč mně nikdo neodpovídá? Prosím, já už nebudu zlobit. Už žádné noční vycházky ani dobrodružné výpravy do zakázaného lomu. Budu hodná jako andílek. Prosím, nenechávejte mě samotnou! Já se bojím! Vždyť tady nikoho neznám!

Roztřásla jsem se. Paní Williamová mě objala pevněji a někam mě odnášela. Oči jsem měla zamlžené slzami a nic jsem neviděla. Cítila jsem pouze žár ohně a pach kouře smíšený s vůní šeříku. Slyšela jsem praskot ohně a křik mnoha lidí. Já sama jsem taky křičela. Volala jsem babičku a tátu. Chtěla jsem zpátky k nim. Ale odnáše-

li mě pryč, dál od místa, kde jsem vyrůstala a kde jsem naposledy viděla svou rodinu. Můj hlas však pomalu slábl, až jsem jenom chraptěla. A pak se svět kolem mě ponořil do tmy.

Na další události mám nejasné vzpomínky. Pamatuji si pouze pobyt u sousedů Williamových a prázdno a bolest ze ztráty své rodiny. Měla jsem sice tetu, ale bydlela někde na druhé straně zeměkoule a malá, šestiletá holčička ji absolutně nezajímala, ať už byla příbuzná, nebo ne. Nějakou dobu po tom jsem byla uzavřená do sebe a chodila jsem jako zombie. Můj nástup do školy byl samozřejmě odložen a hrozilo, že skončím v dětském domově. Měla jsem ale obrovské štěstí. Manželé Williamovi byli dobře zaopatřený mladý pár. Pan William byl původem z Anglie, ale jeho žena byla Češka. Nemohli mít děti, a proto si mě vzali k sobě. Získala jsem tak novou rodinu. Dokonce mi časem pořídili i vytouženého pejska Bobyho.

Asi dva měsíce před touto událostí pustili z vězení postaršího muže, který podle všeho nemyslel na nic jiného, než na pomstu muži, který ho do něj dostal. Kde vzal bombu, se policii zjistit nepodařilo. Muž byl vážně nemocný a zemřel společně s mou rodinou. Líto mi ho však nikdy nebylo.

Tátu s babičkou jsme pohřbili na prostorné zahradě Williamových. Na jejich hrobě vyrostl mohutný šeříkový keř. Každý rok zhruba v polovině jara provoní celou zahradu líbeznou vůní. Sem chodím, když je mi smutno a šeřík mi připomíná těch krásných šest let, která jsem s nimi prožila.

Monika Bicanová

Příběh

Na začátku všeho bylo pouhé proroctví pocházející z úst velectěné moudré věštkyně Chors, jež přebývala hluboko v zasněžených vrcholcích hor, kde se nacházela tajemná jeskyně opředená spoustou záhad. Kdysi dávno vystoupila z tajemné jeskyně opředené spoustou záhad a pravila: „Až bude lidem nejhůře a svět bude na pokraji zhroucení, objeví se jedenáct statných mladíků oplývajících magickou mocí v čele s tím nejmocnějším člověkem, co kdy na světě žil. Spojí své síly a zachrání celý svět před ničivou zkázou."

A právě teď přišel jejich čas…

Obloha se během pár minut zbarvila do zlostné fialové až tmavomodré, která propouštěla minimum slunečního světla. Okolní svět ztichl, lesní zvěř a ptáci se ze strachu před nadcházejícím nebezpečím schovali do bezpečných úkrytů, dutinách ve stromech a dírách v zemi. Na druhé straně louky, která dříve oplývala nádherně barevnou zelenou trávou, která se ve slabém závanu větříku mírně vlnila, se dnes nachází pouze rozpraskaná suchá zem s nedostatkem vody a životu potřebných minerálů a živin. Z černého oblaku dýmu, který se přihnal z dálky, začaly vystupovat nebezpečně vzhlížející postavy. Podivná stvoření vzhledem připomínající zvláštní rudé kostky odporného slizu se postupně zařadila do bojové formace. Do čela údajné armády hrdě s vypjatou hrudí napochodoval Aras, napůl člověk napůl démon s ostrými zatočenými rohy a uhlíkově černými křídly. Skenoval okolí svýma očima s rudě zbarvenými zorničkami, jež vzbuzovaly velkou hrůzu, jakmile se do nich byť jen na vteřinu podíval. Lesklé, dlouhé, černé vlasy mu padaly do obličeje a zakrývaly zjizvenou tvář. Černý hábit s červenými prvky se vlnil po směru rychle se zvedajícího větru. Skupina v čele s Markem, která stála na druhé straně louky, byla již ve značné nevýhodě. Tváře všudypřítomných nebyly už tak optimistické a plné odhodlání jako předtím. Aras jako kdyby vycítil jejich nově přicházející pochyby a strach, promluvil hlubokým, bouřlivým hlasem, z něhož vstávaly vlasy hrůzou. „Nestůjte mi v cestě. Jinak to pro vás dopadne velice špatně!" vyhrožoval. Někteří rozumnější členové začali nepatr-

ně couvat, chtěli se stáhnout do ústraní a pokusit se vyřešit ošemetnou situaci v klidu bez brutálního krveprolití. To by však nesměl zasáhnout vždy nebojácný, hrdinský Kai, muž činu. „Tak to ne. My se tě jen tak nelekneme. Poznáš, co dokážeme.“ Za tyhle slova by ho nejraději ukamenovali. Přidal tak další polínko do kamen a rozdmýchal již tak napjatou atmosféru. Démonův překvapený výraz z Kaiova plamenného projevu vystřídal úlisný přímo ďábelský úsměv. „Hele se! Jaká to odvaha. Příliš silná slova, nato že vám chybí nejsilnější článek. Nemyslíš?“ pravil provokativně a nasadil všem brouka do hlavy. Nejsilnější článek? Kdo by to mohl být? Myšlenky jim zahltily celou mysl. Kai se rozhlédl okolo sebe a skenoval všechny členy. „Matt! Ale to není možné. Nikdy jsem ho neviděl použít jeho magii, tedy pokud vůbec nějakou má. Není nikdo jiný než jeden velký lhář a podvodník!“ s každým dalším slovem rostla jeho nenávist a více se stupňovala. Krev se v něm vařila, v očích měl plameny ohně, vztek ho přivedl k naprosté nepříčetnosti. I přes starostlivý křik ostatních se rozeběhl přímo proti démonovi s ohnivými koulemi v rukou. Démon nehnul ani brvou a jen se potutelně usmíval, čímž dohánělKaie ještě více k šílenství. Když byla Kaiova ruka dostatečně blízko, že by se mohla ohnivá koule rozprsknout přímo do ohavného obličeje nepřítele, démon nepatrně napřáhl zjizvenou ruku, jež mu zakrýval černý rukáv hábitu a odhodil Kaie nejméně 20 metrů daleko. Jeho bezvládné tělo prudce narazilo ve velké rychlosti do mohutného kmene stromu odhadem starého minimálně 200 let, jež se pod obrovským tlakem rozlétl na miliony malých třísek. „Kaii!“ vykřikl zděšeně Lukas a okamžitě vystartoval pomoci Kaiovi, jehož bezvládné tělo se svezlo na tvrdou prašnou zem, na níž se objevily kapky rudé krve. Ostatní nepotřebovali žádné další znamení a okamžitě opětovali útok. Markovy ledové šípy, Simonovy jedové ostny, Williamovu vodní klec a Jakubovy energetické koule. Všechny prozatímní útoky odrazil pouhým mávnutím ruky a odhalil útočníky stejně jako předtím Kaie. „Tak to ne!“ do boje se zapojil i mírumilovný Rai, který na démona seslal několik oslepujících blesků. Démon se jim však opět hladce vyhnul, stejně tak i útokům od druhé poloviny. „Teď vám teprve něco předvedu,“ vyštěkl podrážděně. Kolem něj se začal vytvářet smrtelný větrný vír, který do sebe lapal vše v okolí kilometru. Zem začala praskat a rozevírat se. Z prasklin a trhlin se valila roztavená masa hornin dosahující vysokých teplot přesahujících až miliony stupňů v rukou se mu začalo shromažďovat obrovské množství temné a smrtelné energie. Vzduchem projela neskutečně

silná vlna magie, jež vyvrátila všechny mnoholeté košaté stromy a srovnala se zemí vše v nejbližším okruhu několika metrů. Výsledkem otřesného a brutálního běsnění byla zdevastovaná krajina bez všeho živého. Mark znaveně, zraněn a celý od krve padl na kolena. Do smrtelného ticha vyšeptal svou žalostnou a naléhavou prosbu a někde v hloubi duše doufal, že to nebude jeho poslední.

„Matte, ať už jsi kdekoliv. Přijď prosím, potřebujeme tě."

Utíkal, utíkal jako by šlo o život. Jenže ono šlo doopravdy o život. Nechtělo se mu uvěřit, že všichni dobrovolně padli do spárů Arase, nejsilnějšího a nejmocnějšího démona podsvětí. Přeskakoval vyvrácené kmeny stromů, brodil se nahromaděným křovím a jediné co hledal, byla sebemenší zmínka – šlápota v bahně, kus oblečení či i vlas, cokoliv co by ho dovedlo k nim. Mezitím mu stopou byly pouze zbytky magické energie, jež způsobila celou tuhle pohromu. Z dáli zaslechl, i když nerad, velice známý a povědomý hlas, jež mu cestu ihned určil. „Rozlučte se se svým životem," vyřkl konečný verdikt, z něhož se Mattovi sevřelo srdce. Zrychlil krok co nejvíce, až se dostal na mýtinu, kde se schoval za stěnu z nahromaděných balvanů a trpělivě vyčkával. Naskytl se mu pohled na otřesnou situaci, kdy jeho přátelé leželi napůl v bezvědomí, někteří s krvavým těžkým zraněním. A za všechno může Aras, který s brutálním a potěšeným výrazem ve tváři natahuje ruku se smrtícím útokem směrem ke klukům. Z téhle magie vyzařuje obrovský vztek, agrese, strach všudypřítomných, zloba a negativní pocity. Matt se zděsil, kdyby je to zasáhlo, zmizeli by z povrchu zemského. Zbývaly poslední vteřiny, démon se nadechoval a postavil se do bojové pozice. Začal odpočítávat „Tři..." Musím to udělat. „Dva" Nesmím je nechat umřít. Nesmím to dovolit. „Jedna!" Kluci křečovitě zavřeli oči očekávajíce bolestivou smrt. Ozvala se dunivá rána. Opatrně otevřeli oči připraveni na to nejhorší, ale vtom se zarazili a překvapeně hleděli před sebe. Smrtelný útok odrazil nepropustnou magickou bariérou, od které se odrážely silné elektrické výboje a jiskry. Nemohli uvěřit vlastním očím, co se zde právě odehrává. Aras se hlasitě zasmál „Konečně, čekal jsem na tebe," nezapomněl dodat. Mezi oběma panovala ostrá, nemilosrdná oční bitva, která ovšem netrvala příliš dlouho. Aras zaútočil jako první s temnou smrští ostrých střepů, jimž se Matt s lehkostí a elegancí vyhnul stejně tak,jako

následujícím útokům. Jakoby tančil mezi střelami, až to vzbouzelo v démonovi nemalé obavy. Pocity blížící se prohry se mu vpíjely do mysli, a proto se rozhodl boj ukončit jednou pro vždy. Na celou skupinu seslal smršť blesků, ihned následující jedovatým oblakem kouře. Všechny útoky Matt jen tak tak vychytal, ale pak přišel Arasův největší a nejlegendárnější útok všech dob, světlo podsvětí. Namířil ho přímo na již probraného a lehce omámeného Kaie. „Pozor!“ křičel z plných plic a běžel k němu. Jen pár metrů. Není příliš rychlý, nestihne to. Problikne mu v posledních vteřinách v hlavě. Krev, temno, křik… Před klečícím Kaiem stojí Matt s krvavou ránou přes celé břicho. Kleká si, z pusy se mu hrne krev, trhaně dýchá... Všem se oči zaplnily slanými slzami. „Přišla tvoje zkáza, jednou jsi stejně umřít musel. Proroctví zklamalo. Brzo se setkáš i se svými ještě neschopnějšími přáteli,“ vyslovil posměšně s pohrdajícím hlasem Aras. „Ty... N - Nemůžeš nic vědět,“ vykoktal ze sebe Matt i přes ukrutnou bolest, jež si tím způsoboval. „Cože~?” podivil se démon nad tím, že může ještě mluvit a není dávno mrtvý. „Nevíš co v nás je. Tohle...,“ rozmáchl se za sebe a ukazováček označil všechny členy, „...jsou ti nejnadanější a nejúžasnější lidé, které jsem kdy potkal. Nikdy mě nenechali na holičkách a já nikdy nedovolím, aby jim někdo ublížil. PŘIPRAV SE NA SMRT! Poslední slova zahřměla vzduchem. Matt se rychlostí blesku dostal zpět na nohy, okolo něj se vytvořila neskutečně mocná zářivá aura. Začal pálit jeden útok po druhém, i takové, které se nikdy nedostaly na zemský povrch a do podvědomí lidí. Okolo ruky se vytvořil oblak dýmu, z něhož později vytáhl ostrou blýskající čepel meče měřícího přes 4 metry. Vrhnul se přímo doprostřed armády a během dvou sekund po ní nezbylo ani stopy. Poslední, kdo zbývá, je Aras. Pevně stiskl rukojeť a vrhnul se přímo naproti němu. Cestou se vyhýbal všem střelám, až se dostal dostatečně blízko a v tu chvíli mu zabodl meč přímo do hrudi. „Sbohem,” zašeptal do ticha, jež nastalo, než se bezvládné tělo nevykazující žádné známky života skácelo k zemi. Otočil se po svých přátelích a v o čích mu hrály zelenomodré plamínky magie. Pomocí své magie uzdravil všechny zraněné. Bez jakékoliv věty, slova či náznaku zmizel v oblaku tyrkysového dýmu.

Lukas namáhavě sešel dolů po schodech s úmyslem udělat si kávu na probuzení. Zjistil, že není jediný brzký ranní návštěvník sdíleného prostoru s ostatními členy, a to tedy přízemí. U velkého dře-

věného stolu, který byl uzpůsoben pro všech dvanáct členů, seděl napůl spící Kai s velkými fialovými kruhy pod očima a se strhaným obličejem. Na stole bylo přinejmenším pět hrnků od dopité kávy. „Co tady děláš? Jdi spát, vypadáš hrozně!“ promluvil na klimbající hromádku, která jako by se po zaslechnutí jeho hlasu probudila. „Ne!“ zaprotestoval. „...nemůžu spát. Já jsem,“ větu za něj dokončil přisedávaje si Lukas. „Čekáš na Matta. Budu tedy čekat s tebou, alespoň nám to rychleji uteče,“ poplácal ho přátelsky po rameni. Po chvíli ticha, kdy stihl uvařit další várku povzbuzující kávy pro sebe i Kaie, se z předsíně ozval podivný zvuk. Rána připomínající menší výbuch doprovázený elektrickými výboji následovaný dunivou ránou, donutil oba urychleně vstát od stolu a opatrně prozkoumat zdroj tohoto hluku. Před vstupem do předsíně se na sebe zaraženě snad i s napětím podívali, však zvědavost je nenechala na pokoji. Pomalu zatlačili do mohutných bukových dveří, jež mírně zavrzaly. Při pohledu na osobu, jež se sotva držela na nohou, se mu sevřelo srdce hrůzou a lítostí. Rozsápané šaty nasáklé vlastní krví, vlasy slepené potem, jílem a jemným pískem, unavený, utahaný obličej, ve kterém by danou osobu ani nepoznal… Než se nadál, do náručí mu spadlo bezvládné tělo tak křehké, že by se při sebemenším doteku rozbilo jako bělostný porcelán. Společně s Lukasem ho zanesl na velkou pohodlnou pohovku, kde ho přikryli slabou dekou s pruhovaným vzorem a sledovali klidně oddechujícího spícího Matta.

Člověka, který všem zachránil život.

Michaela Škubalová

Hvězdy

Dnes večer jsem se rozhodla spát pod širákem. Nachystala jsem si spacák a začala se kochat oblohou. Pomyslela jsem si: „Pro spoustu lidí jsou hvězdy bezvýznamné zářící tečky na nebi. Ale co jsou doopravdy hvězdy?“ Jsou to snad planetky, na kterých žijí lidé, jak se o tom píše v jedné knize? Nebo je pravda, že každý člověk má svou hvězdu a když bude věřit, ona mu splní přání? Možná, že po smrti se pohřbí pouze tělo a duše se stane hvězdou a dohlíží na své blízké. Jaká teorie se vám líbí nejvíce? Já si myslím, že každá má své kouzlo. Knihy mám velmi ráda, tudíž kdyby byly hvězdy obyvatelné, až zničíme svou planetu, mohli bychom žít na hvězdách. Ale, kdyby každý člověk měl svou šťastnou hvězdu, která by mu splnila přání, to by také nebylo špatné. Mně se nejvíce líbí teorie, že se zesnulý stane hvězdou. Moje prababička už je také hvězda a hlídá nás ve dne i v noci. A pamatujte si, hvězdy nejsou bezvýznamné! Měli bychom si jich vážit!

Co po tom?

Smrt - jednoslabičné slovo, které dokáže vyvolat strach ve všech.

Sedím na nádraží a přemýšlím. Lidé přicházejí a odcházejí. A já se ptám: „Přemýšleli jste někdy o smrti?“ Já ano.

Sedl si vedle mě nějaký starší pán. „Dobrý den, mohla bych se Vás na něco zeptat?“ oslovila jsem ho. „Ano,“ odpověděl pán. „Jak byste chtěl zemřít?“ on se zvedl a beze slova odešel k vlaku číslo 617 směr Praha - Brno.

Tentokrát si ke mně přisedla nějaká paní. Zkusila jsem se jí otázat: „Jak byste chtěla zemřít?“ podívala se na mě a řekla: „Kdybych měla umřít, chtěla bych, aby se tak stalo v blízkosti mé rodiny.“ Odpověděla a odešla.

Takto jsem nad tím nepřemýšlela. Ale chtěla bych odejít ze světa bezbolestnou smrtí. Co se vlastně stane po smrti? Kam odejde duše? A najednou mě pohltila touha znát odpověď na všechny otázky.

Vstala jsem, zrovna hlásili časnější příjezd vlaku číslo 853. Byla

jsem už u kolejiště. Poslední krok a... slyšela jsem velkou ránu. Celé tělo mě bolelo. Kolem zní hlasitý křik. Když jsem otevřela oči, stáli nade mnou různí lidé, které jsem ani neznala, raději jsem je hned zavřela.

Chtěla jsem křičet, chtěla jsem vstát a odejít, ale moje tělo mě neposlouchalo. Všechno mě bolelo, ale neplakala jsem. Už chci, aby to skončilo, pomyslela jsem si. Naposledy jsem se nadechla a... Pak už nebylo nic.

Starý dům

Starý dům, je čarovné místo plné radosti či slz. Každý dům skrývá svá tajemství.

Když jsem překročila práh, dveře zavrzaly, znělo to, jako by tiše plakal. Procházela jsem ponurou chodbou, uviděla ohořelé trámy. Jediné, co chodbu alespoň trochu oživilo, byla černobílá fotografie. Asi zde žili nějací velmi zamilovaní lidé, na té fotografii totiž vypadají šťastně a spokojeně.

Pokračovala jsem dál do kuchyně a obývacího pokoje. Jsou tu jen zbytky záclon a všude kolem je popel. Dokonce i parkety na některých místech chybí. Zůstaly po nich pouze díry s ohořelými okraji, připomínajícími cestu do pekla. Jediné, co v této místnosti zůstalo požárem nedotčeno, jsou kukačkové hodiny. Co to asi znamená, proběhlo mi hlavou.

A najednou opět zavrzaly dveře, ale tentokrát hlasitěji a pronikavěji, jako by ten dům volal o pomoc, jako by prosil o záchranu. Trochu jsem se polekala, ale touha prozkoumat to tu byla silnější, a tak jsem pokračovala dál. V rohu obývacího pokoje byly tajuplné schody vedoucí do neznáma.

Vydala jsem se po nich pomalým krokem. Když jsem došla na konec, stála jsem uprostřed temné a trochu strašidelné chodby, na jejímž konci byly zavřené dveře. Co se za nimi asi skrývá, zeptala jsem se sama sebe. Otevřela jsem je a najednou mi do očí ostře zasvítily sluneční paprsky, které sem pronikaly propadlou částí střechy. Konečně jsem se rozkoukala. Uviděla jsem před sebou vyřezávanou bělavou dřevěnou kolébku. Ale co se s tou rodinou stalo? Toto velké tajemství zůstane navždy skryto ve stěnách starého domu.

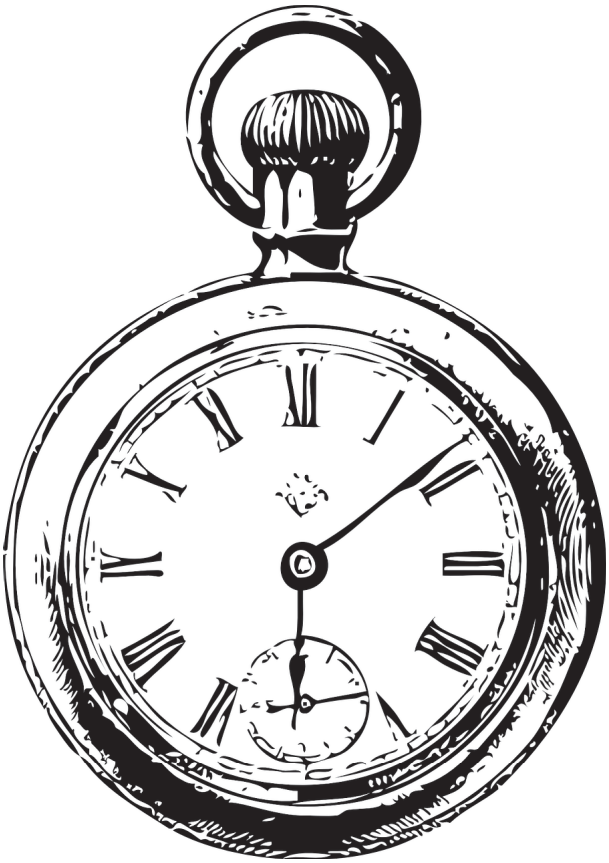

Próza 16 - 19 let

Náležitý odpočinek času

Pršelo. Nebeské slzy dopadaly na vše, co jim stálo v cestě. Udeřily do překážky a pak po ní něžně stékaly. Hodiny ukazovaly za deset jedenáct. V ulici pod bytem, kde bydlela mladá osamělá Lenka, svítila lampa. Oranžové paprsky prosvítaly skrz kaluže na dlažebních kostkách. Prosvítaly skrz padající kapky. Prosvítaly skrz ubrečené okno Lenčina bytu.

Lenka nemohla usnout. Seděla v křesle s hrnkem již studeného bylinkového čaje. Vedle sebe měla rozsvícenou lampičku, která žlutobílým světýlkem ozařovala noviny na stolku. Usrkávala čaj a zahleděně pozorovala okno. Zamilovala se. Zamilovala se do toho zvuku, do těch silných a zároveň jemných úderů, jež společně tvořily příjemný rytmus. Rukou dívka zaplula do svých tmavě hnědých vlasů a upravila si pěšinku, kterou měla blíže k levému uchu. Od pěšinky jí visely vlasy dlouhé do úrovně brady.

Naklonila hlavu a zavřela oči. Vnímala jen déšť. Dlaněmi svírala žlutý hrnek. Ve své mysli tančila venku na ulici. Přesně v tom stejném bílém flanelovém pyžamu s modrými puntíky, jako měla právě teď na sobě. Kapkám se nevyhýbala, naopak, chytala je. Usmívala se a poskakovala z louže do louže.

Příjemný deštík kolébal její mysl. Nedalo se tomu říci spánek, ale byla v uvolněném rozpoložení. Na prsty dolehla mnohem větší únava než na zbytek těla, a tak byla Lenka svědkem tlumené rány porcelánu o koberec. Otevřela oči a pohlédla na vylitý čaj. Sebrala nádobu a položila ji na stolek vedle novin. Kobereček vypere až ráno.

Teď už neusne. Kdyby bývala hrnek neupustila, nejspíš by ji navštívil Hypnos. Přešla od křesla k oknu. Stále pršelo. Hodiny ukazovaly za pět jedenáct. Pozorovala oranžové světlo lampy, které prosvítalo skrz kaluže, padající kapky a okno jejího bytu. Dýchla na sklo. Mlha. Znuděně do zamlženého místa prstem nakreslila „V". Pak písmeno obohatila o dvě nožky a z „V" se stalo „M." Zkřivila ústa v přihlouplý úsměv a mlhovinku zbavila existence.

V momentu, kdy smazala šedý flíček, vylezl ze stínů noci muž. Měl dlouhé vlnité šedé vlasy. Potácel se. Snažil se o něco opřít, ale kolem nic nebylo. Dlouhý tmavý kabát skoro líbal dlažební kostky.

Zavrávoral. Udržel se na jedné noze. Položil nohu druhou. Stál pevně. Rukou si zakryl obličej. Zamžoural očima a položil se na zem.

Lenka se vyděsila. Musí tomu muži pomoct. Pohotově vběhla do malé předsíně. Tam si obula první boty co našla a oblékla si hnědý trenčkot.

Brzy stála na ulici před svým domem. Přihopsala k ležícímu muži a přidřepla k němu. Hleděla mu do krásných světle modrých očí.

„Jste v pořádku?" zeptala se Lenka. Muž se usmál. Chytil rozklepanou rukou Lenku za její ruku.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se stařík.

„Lenka."

„Ach," muž zavřel oči, „Lenka, symbol světla," a znovu je otevřel.

„Jste v pořádku?"

„Teď už ano..."

„Co se stalo? Bolí vás něco?" starala se Lenka.

Muž pustil Lenčinu ruku. Sáhl do kapsy kabátu a chvíli v ní něco hledal. Lenka mezitím zvedla mužovu hlavu ze země. Kapky mu stékaly po slabém stříbrném strništi. Chtěla mu pomoct. Chtěla, ale nevěděla jak. Věnovala mu alespoň starostlivý pohled.

Ruka opustila kapsu. Nyní držela bronzové kapesní hodinky na řetízku. Byly otevřené a hlasitě tikaly. Dokonce hlasitěji něž křik deště.

„Vezmi si je," pobízel jí muž. „Vezmi si je k sobě."

„Pokud vám to pomůže..."

Muž přikývl a podal Lence hodinky. Ta si je vzala a pozorovala, kolik ručiček vlastně mají. Tikot jí pronikal až do krve.

„Až je zavřu, nesmíš je nikomu dát. Nesmíš je nikomu ukázat. Nesmíš o nich ani mluvit. Nic jsem ti nedal, žádné hodinky prostě nemáš. A neotvírej je. Otevři je až tehdy, kdy ti půjde o život." Na to, jak byl muž starý, měl jemný hlas s neměnnou intonací.

„Zavolám záchranku," řekla Lenka. Na to se muž lehce usmál a zavřel kapesní hodinky. Zavřel oči a přestal dýchat.

Lenka nevěděla, zda jí po obličeji tečou kapky nebo slzy. Položila starcovu hlavu na chladnou podlahu. Chvíli nad ním klečela. Déšť utichl... Pršelo, ale... Kapky zůstaly viset ve vzduchu. Už nikam nedopadly.

Netušila, co si má myslet. Ani nevěděla, na co má myslet. Měl přednost mrtvý muž, nebo zástava přírodního jevu? Myšlenky se jí promísily a vypustila obě varianty. Pozornost věnovala hodinkám.

Byly krásné. Zdobily je kruhové ornamenty připomínající ozubená kolečka uvnitř hodin. Opakovala si v duchu slova, která jí řekl muž, než ho opustil život. Nesmí je nikomu ukázat. Nesmí o nich nikomu říct. Nesmí je otevřít. Pokud jí ovšem nepůjde o život. Zdálo se jí to praštěné, ale byla to jeho poslední slova a Lenka cítila, že by nebylo správné, kdyby jeho prosbu nevyplnila.

Dívka nebyla sama. Pod malou stříškou čínského bistra stála až moc vysoká žena. Vlasy měla stažené do culíku, který připomínal koňský ohon. Na nose jí seděly malé oválné sluneční brýle a zahříval jí dlouhý černý kožený kabát. Stála nehnutě a svírala kosu, která byla jen o něco menší než žena.

Lenka zvedla hlavu od hodinek, které, stejně jako muž, nevydávaly žádný zvuk. Pohledem zachytila ženu pod stříškou. Dívala se přímo do tmavých skel slunečních brýlí. Jak dlouho tam asi stála? Urychleně skryla hodinky do kapsy trenčkotu.

Žena s kosou vyšla levou nohou vpřed, směr Lenka. Ta si stoupla. Strčila ruce do kapes a pevně svírala hodinky.

„Viděla jsem ho z okna, jak se potácí, tak jsem mu vyběhla na pomoc. Spadnul a... nemohla jsem nic udělat. Přísahám...," spustila Lenka, když se žena zastavila nad ležícím tělem.

Žena si stáhla brýle na špičku nosu, podívala se na ležící osobu a chladně utrousila: „Ahoj."

„Vy jste ho znala?"

„Ano. Možná lépe než kdokoliv jiný."

Lenka mlčela. Bylo jí té ženy líto. A taky jí znepokojovala ta kosa.

„Dal Vám něco?" zeptala se žena a posadila si sluneční brýle do původní polohy.

Hodinky. Nesmí porušit slib, musí o nich pomlčet.

„Ne," zalhala Lenka, „vyběhla jsem ven a snažila se mu pomoct. Jen se mě zeptal na jméno. Potom..."

„Na jméno? To je mu podobné. Nejraději měl Aleny a Veroniky. Nejmenujete se tak, že ne?" žena zvážněla. Lenka obyčejně zakroutila hlavou.

„Měla byste jít domů."

„A co tělo?"

„To nechte na mně. Teď běžte spát. Čeká Vás dlouhá noc. A pokud lžete, že Vám nic nedal, je dost možné, že se brzy uvidíme."

Lenka civěla na ženu s otevřenou pusou. Po chvíli si uvědomila, že má žena nejspíš pravdu. Měla by si jít lehnout. Zavřela ústa,

pokývala hlavou a zvedla se. Otočila se k tělu zády s jeho hodinkami ukrytými hluboko v kapse.

Pár kroků od domu se pozastavila. Ještě jednou se otočila k muži, chtěla mu věnovat poslední pohled. Po ohlédnutí spatřila skloněnou ženou, jak muži prohledává kapsy. Lenka se zhrozila. Byla přesvědčená o tom, co žena hledá. Rychlým krokem zmizela v šedé budově.

Trenčkot si nestáhla, v bytě byla zima. Zula si boty a nenápadně se dostala k oknu. Žluté světlo lampy v černé tmě ozařovalo prázdnou ulici. Muž i žena zmizeli.

Teď už tuplem neusne. Posadila se do křesla a nad celou tou věcí přemýšlela. Nechtělo se jí tomu věřit. Cítila, jak má unavené tělo, ale hlava protestovala. Možná by si měla alespoň lehnout do postele. Bylo už... Lenka se podívala na hodiny na stěně. Ukazovaly jedenáct. Netikaly. V pokoji bylo hrobové ticho. Jediné světlo vydávala lampička a vše tvořilo ideální prostor pro spánek.

To ticho znenadání navštívilo několik rychlých úderů do dřeva. Kdosi bušil na dveře. Lenka plná zvědavosti a strachu vstala. Váhala. Přešlapovala po koberci. Klepání nabíralo na intenzitě. Nakonec zvědavost přeprala strach.

A tak se Lenka vydala vstříc tajemnu. Pomalu, avšak odhodlaná setkat se s klepajícím, kráčela ke dveřím. Podívala se do kukátka. Bylo zamlžené, pořádně neviděla, kdo tam stojí. Stiskla kliku. Pomaloučkou polehoučku ji otočila a otevřela dveře. Do místnosti, div nesrazila Lenku k zemi, vběhla osoba s dlaněmi na obličeji. Brečela.

Ta osoba na sobě měla rudé viktoriánské šaty s bílými spodničkami. Při každém jejím pohybu byl slyšet korzet. Blond vlasy měla vyčesané do vysokého drdolu ozdobeného okvětními lístky růží všech barev. Byla vysoká asi jako Lenka. Pleť měla už jen na pohled jemnou a své modré oči skrývala v dlaních od slz. Bez vyzvání se posadila na pohovku naproti křeslu, kde sedávala Lenka.

„Mohu nějak pomoci?" zeptala se Lenka, kterou neovládal vztek, když jí do bytu vběhla cizí žena. Spíš ji zajímalo, proč brečí. Probouzelo to v ní touhou pomoct.

„Pardon," řekla sladkým vysokým hláskem blondýna, „omlouvám se, že jsem sem tak vtrhla. To ten nával emocí. Prostě jsem do toho musela jít po hlavě."

„Nedáte si čaj?"

„Ano, prosím."

„Nebo kávu?" nabídla Lenka.

„Ano, kávu. Ne, čaj. Ne, počkejte... vodu. Dám si vodu. S cukrem, prosím. A krapet mléka."

Lenka namíchala tento neobvyklý nápoj a položila jej před slečnu v šatech. Krasotinka natáhla ruku a šmátrala po skleničce. Nemohla ji najít.

„Špatně vidím. Někdy si přijdu dokonce slepá." Ještě chvilku šmátrala po stolku. Nakonec sklenici polapila. Přiložila si ji k ústům a pomalými doušky upíjela.

„Stalo se Vám něco?"

„Ach," blonďatá neznáma odložila pití a znovu se rozbrečela, „Zemřel mi otec, dozvěděla jsem se to docela nedávno."

„To je mi líto. Měla jste ho zřejmě ráda..."

„Já ho milovala," vtrhla jí do řeči blondýna, „prý jste poslední, kdo s ním mluvil."

„To byl váš otec?" slečna přikývla. Mluvila stále dokola, že ho hrozně moc milovala a že jí bude chybět, že to byl nejlepší otec. V jednu chvíli brečela, pak se zase smála a během toho pila vodu s mlékem a cukrem.

„Když mi o tom sestra řekla..."

„Sestra? Taková vysoká, dlouhé vlasy, sluneční brýle? A s kosou?"

„Ano, to bude ona. Kdo jiný by nosil v dešti sluneční brýle, že? Sestra má hrozný módní vkus. Otec vždycky říkal:" slavní jezdci vyjeli do boje, „Nemám nic na památku. Jen vzpomínky."

„Moc mě to mrzí," Lenka vytáhla ruku z kapsy a pohladila tu hromádku neštěstí po hřbetu ruky. Slečna si otřela slzy.

„Nedal... nedal Vám něco? Ráda bych u sebe měla něco, co by mi ho připomínalo. Byla jste poslední, kdo ho viděl...," hleděla Lence do očí. Vyzařovala z ní voňavá aura. Byla rozkošná i s opuchlýma očima a červeným nosíkem.

„Nosíval u sebe bronzové hodinky."

Lenka prožívala dilema. Seděla před ní cizí ubrečená žena, dcera toho mrtvého. Otce milovala, slyšela to dnes několikrát. Sužovala ji ohromná touha ty hodinky předat. Byla to památka na skvělého člověka. Na druhou stranu však muži slibovala, že nikomu o hodinkách neřekne. Říkala si, že muž musel mít důvod proto, aby měřič času zůstal u ní. Ale počítal s tím, že ji najdou jeho děti?

„Bohužel. Přiběhla jsem za ním a jen se mě zeptal na jméno. Chvíli potom zemřel."

„Doufám, že se nejmenujete třeba Ema. Nebo Alena. Taky měl

rád Veroniky. Měl citová vzplanutí pro určitá jména." Lenka pouze zakroutila hlavou na znamení, že se tak opravdu nejmenuje.

„Ty hodinky... Byly krásné. Jsou celé mé dětství. Vlastně celý můj život," řekla blondýna a kopla do sebe zbytek nápoje. „Děkuji za útěchu a vyslyšení. Jste skvělá žena."

Krásná blondýna v rudých šatech se zvedla a bez dalších slov odešla. Lenka za ní zavřela dveře a posadila se do křesla. Zakroutila bulvami a oddechla si. Tupě pak zírala do stěny. Žena venku měla pravdu, dnešní noc je opravdu dlouhá. Ta myšlenka donutila Lenku se podívat na hodiny. Ukazovaly jedenáct. Netikaly.

Dva pevné údery ozvaly se od dveří. Lenku už to nijak nepřekvapovalo. Dnešek byl podivný a už jiný nebude, s tím se smířila. Ani se nepodívala do kukátka a rovnou otevřela. Čekala, že se vrátí blondýna, avšak před prahem postával drobný obtloustlý mužík. Všechny tři brady měl hladce oholené. Stejně tak i tváře. Jen pod nosem se mu skvěl hustý hnědý knír. Oči mu ladily s vousatou ozdobou i s krátkými pečlivě upravenými vlasy.

„Přejete si?"

„Mohu dál?" Lenka uhnula stranou a rukou pozvala hosta dovnitř. Než vešel, několikrát se rozhlédl po okolí a přemýšlivě si prohlížel dívku, za níž přišel. Beze slov si sundal modré sako a posadil se na pohovku. Jeho bílá košile prosvítila místnost víc než lampička. Uhladil si modrou vestičku a z kapsy vytáhl kulaté brýle.

„Veronika?" zeptal se muž.

Lenka zakroutila hlavou.

„Alena? Hmm.... rozhodně ne Kristýna. Možná... Blanka?"

„Ne a ne a ne. Lenka."

„Lenka, no ovšem, že mě to nenapadlo hned," řekl suše muž.

„Dáte si něco?"

„Ne, ne, ne. Jsem tu jen na skok. Posaďte se, prosím, vše Vám vysvětlím."

Lenka se začala bát. Ten muž vytahoval různé papíry, dokumenty, šanony, almanachy, desky a tiskoviny z malých kapes svých kalhot. Lenka vždy měla strach z papírů s drobnými písmeny a čísly. Víc ji děsili úředníci než představa pobytu v žaludku hada. Opatrně se posadila do křesla a pozorovala hromadu papírů.

„Jste poslední, kdo mluvil s mým otcem..." Lenku už nerozhodilo, že za ní přišel další potomek mrtvého starce.

„Po jeho smrti jsme u něj nenašli jeho hodinky, tudíž je zcela jasné, že je musíte mít Vy."

„Nic nemám," vyhrkla bez uvažování Lenka. Doufala, že se nijak neprozradila.

„Podívejte se, mně osobně jsou ty hodinky docela ukradené, jen bych byl nerad, aby skončily v nesprávných rukou. Navíc...," muž nahlédl do jednoho z těch nudných textů, „podle paragrafu čtyři, odstavce pět, druhého řádku se právoplatným majitelem bronzových hodinek po smrti našeho otce stává jedno z jeho dětí. Pokud byly hodinky odcizeny, zatajovány či snad zničeny, jsou jeho děti pověřeni na zločineckou osobu seslat trest."

Lenka se zarazila. O co tady šlo? Jak mohou být jedny hodinky tak moc důležité? Tak důležité, že se o nich mluví v zákonech?

„Věřím, že jste pochopila, co jsem tím chtěl říci." Muž si složil papíry do kapes, s oblékáním saka si dal načas a odešel ke dveřím. Celou tu dobu Lenka mlčela. „Můj bratr Vás rozhodně nenechá bez trestu. Váš čas se krátí." Několikrát zamrkal a zmizel. Lenka za ním zavřela dveře. Její čas se podle slov úředníka krátil. Podívala se na hodiny. Ukazovaly jedenáct. Netikaly.

Dívka se složila do křesla. Noc pro ni trvala už moc dlouho, chtěla být na chvilku sama a usnout. Ačkoliv je člověk tvor společenský, často prahne po samotě. A samota se od Lenky vzdalovala každým příchodem dalšího dědice hodinek.

Jak bylo již tuto noc zvykem, někdo zaklepal. Bylo to několik silných úderů, které vůbec nezněly dřevěně, spíš připomínaly zvuk kladiv o kovadliny. Lenčiny oči se zavíraly. Uvažovala, že tentokrát neotevře, ani oči a ani dveře, avšak její myšlenky vyrušila silná rána. Dveře vypadly z pantů. Do místnosti vstoupil dvoumetrový muž v černém obleku. Měl tmavé oči, tmavé vlasy a tmavé strniště. I jeho červená košile byla tmavá.

„Povstaň před Tvým vzácným hostem. Slyšíš? Povstaň!"

Tahle osoba vyděsila Lenku mnohem víc než hadi nebo úředníci. Okamžitě poslechla příkaz neznámého návštěvníka. Stála před ním a cítila se podřadná, zbytečná, slabá. Byl o dost vyšší než ona. Sálala z něj zima, ale sám byl rozpálený do ruda.

„Dej mi hodinky!" bylo to poprvé, kdy Lenka sáhla do kapsy a chystala se bronzový poklad opravdu předat. Přemlouvala se, ale pevně je svírala v ruce. Muž se zamračil.

„Nejsem jako mí sourozenci, já se s tebou párat nebudu," zařval muž. Každého jeho R bylo ostré a silné. Když mluvil, celý dům se otřásal a jeho hlas zněl ze všech stran.

Zavřel své brány vidění. Pak je zase otevřel. Žhnuly rudým pla-

menem. Prsty se mu zkroutily do velkých silných pařátů. Z pevných rovných zad hledala svou cestu masivní ocelová křídla a z jeho vousů se stala železná přilbice. Lence se zdálo, že vyrostl o dalších dvacet centimetrů. Minimálně dvacet. Klepala se zimou i strachem. Přála si, aby tahle noc už skončila, jenže hodiny stále ukazovaly jedenáct.

„Co jste zač? Nějaký bůh?"

„Bůh?" zasmál se ten netvor, „já jsem něco mnohem... horšího. Bůh je pouhá lidská myšlenka. Já jsem popravčí myšlenek. Já jsem důvod tvého hladu. Já jsem původce každé války. Já jsem ten, kdo zří konec světa. Mám spoustu jmen, ale tvá rasa mi dala jméno Zkáza. Společně s mými sourozenci jsme děti Času."

Lenka se slzami v očích klesala na kolena. Nemohla říci co, ale něco ji nutilo pokleknout. Cítila z té osoby respekt. Považovala jej za svého pána.

„Tak je to správně. Poklekni před Zkázou. Poddej se a nebude ti ublíženo." Stvoření s křídly pohladilo svým zhnisaným drápem Lenku po bledé tváři. Páchl zkaženým masem, rty měl od krve, která kapala všude na koberec. To už se nevypere.

„Dej mi ty hodinky, pokud máš ráda svůj obyčejný život."

Zvedla hlavu. Hleděla do rudých očí. Viděla v nich tolik strachu, tolik smrti a nebezpečí. Probouzelo to v ní nejen hrůzu, ale vrátil se jí přesně ten pocit, který měla, když spatřila muže na ulici. Cítila touhu po pomoci, lítost. A vůbec neměla obyčejný život. Dnešní noc to potvrzovala.

„Jen si to představ, veškerý čas v rukách Zkázy. A jediný, kdo by měl právo na život, by byl ten, kdo mi pomohl se k nim dostat," tvor poklekl a hypnotizoval Lenku pohledem, „nebuď hloupá holka. Bojíš se. Cítím tvůj strach, avšak, kdo by se nebál samotné Zkázy..."

Lenka se rozhodla. Zavázala se tomu muži. Tohle byl ten důvod, proč by neměla nikomu hodinky dávat. Mohly by skončit ve špatných rukách. Stoupla si. Byla najednou vyšší než Zkáza.

„I já cítím tvůj strach, ale, kdo by se nebál Lenky, symbolu světla, že?"

„Lenka?" tvor se zvedl. Vydal ze sebe zvuk připomínající rachot války. Ze svého hrdla vytáhl obrovský meč. Ve vteřině probodl Lenčino břicho. Oteplilo se. Hřála ji krev. Rozklepanou rukou vytáhla z kapsy hodinky. Zkáza se chamtivě usmála a sahala po nich. Dříve, než se jich však dotkla, Lenka je otevřela. Místnost se prosvítila. Vedle Zkázy stál stařík, který zemřel na ulici, tentokrát však plný života.

„Už dlouho jsem si takhle neodpočinul. I Čas potřebuje svůj odpočinek."

Obluda se jen zakřenila a proskočila oknem.

„Děkuji ti, Lenko. V tvých rukách byl veškerý čas v bezpečí. Jsem ti velice zavázán. Udělala jsi velice dobrý čin. Já, Čas, jsem nespal takovou dobu... Bohužel, nemůžu pro tebe nic udělat. Tvůj čas... skončil." Stařík smutně popadl hodinky a odešel z bytu.

Lenka ležela v kaluži krve. Postupně jí všechno docházelo. Už věděla, kdo byly ty záhadné postavy, které ji dnes navštívily. Stálo to všechno za to? Obětovala se času. Byla naštvaná, byla ráda, byla polomrtvá. Ale konečně se mohla pořádně vyspat. Hodiny ukazovaly dvě minuty po jedenácté. Tikaly.

Barbora Karasová

Stěny osudu

„Ty tupá krávo! To nevidíš, že tě miluju?“

Probudila se s krátkým, prosebným, nádechem. Právě svítalo. Rozhlédla se po ostatních členech, aby se ujistila, že ji nikdo neslyšel, nerada by své vzpomínky vysvětlovala lidem, které zná sotva dva týdny. Nikdo nevykazoval známky zájmu, a tak se rozhodla dát svým snům ještě šanci, než bude muset opravdu vstát a soustředit se na úkol dnešního dne. Později litovala, že si neužila klidné ráno. Moc takových už nepřišlo.

Běží noční ulicí, snaží se zapomenout, utéct před těmi zkaženými dny, najít smysl. Najednou se zastaví, nechá se pohltit melancholií. O co mi jde? O koho mi jde? Ještě pořád není pozdě to opravit. Třeba k sobě opravdu patříme. Proklíná se za nerozumné uvažování a sbíhá kopec k jeho domu. Přelézá plot a raduje se, když vidí světlo v jeho okně. Uklouzne po ledovce, ale naštěstí nespadne. Už ho vidí, sedí na posteli, v uších sluchátka. Nevypadá šťastně.

„Honem, honem! Čím rychleji se postavíte na nohy, tím dříve se vzpamatujete!“ Dívky byly ve stlaní pečlivější, nicméně i chlapci byli do této činnosti nuceni. Pořádek v pokoji představoval pořádek v mysli. Byli ubytováni na půdě starého domu. Hluboko v lesích. Na opravách pracovali vždy před večeří.

Sešla dolů po schodech, pokoj byl cítit zatuchlinou, ale také čerstvým větrem, který oknem přinášel jarní kvítí. U stolů už byly shromážděné skupinky známých, spíše nově seznámených, které spojovala společná vlastnost nebo záliba, podle které také měli svá jména. Například milovníci hudby se jmenovali Notaři, milovníci koček se jmenovali Micinové. A lidé, kteří dosud nezískali odvahu o sobě mluvit, se jmenovali Skrývači. Právě do skrývačů patřila i Hayley. Nebylo jí příjemné se o svém minulém životě bavit, ne snad proto, že by se bála odsouzení, většina lidí tady nevedla spořádaný život, spíše proto, že sem přišla, aby svou minulost nechala za sebou, nemusela ji řešit, chtěla se změnit. Předtím, než si vybrala tuto misi, chodila ještě na doučování ke všem možným vyhlášeným pedagogům. Věděla, že city jsou jejím rizikem, a proto je musí potlačit. Jediná správná cesta se jí zdála v zdokonalení rozumu a logiky, sice nezapomněla, ale alespoň měla zálibu, která by jí

pomohla překonávat nové úkoly. ,,Jak ses sem vlastně dostala ty? Nevypadáš jako ostatní, " přišel s nepříjemnou otázkou vysoký kluk. Měl pravdu. A taky hezký oči. Už mu chtěla odpovědět, ale neměla mu co říct. Nevěděla, jak to shrnout nebo jakou část vybrat. Tak řekla prostě jen: „Jak se jmenuješ?" ,,Dobře, asi se o tom nechceš bavit, chápu," dodal nepříjemný úšklebek. Pak pokračoval: „Já jsem Lukáš. Prozradíš mi tedy alespoň na oplátku tvé jméno?" „Hayley," odpověděla. „Hmm, pěkný." Byl trochu slizký, a tak se od něj raději otočila a šla si ke stolu pro mléko. Měli velké snídaně ve formě švédských stolů, líbilo se jí to, ale také jí dělalo problém se rozhodovat. Snažila se postupně přicházet na to, co jí nejvíce chutná nebo ji nejlépe vyživuje a udělat si z toho rituál. Ranní rituály jsou důležité.

Převalila se na levý bok, promnula si oči a natáhla se k telefonu, který se jí válel na zemi. Obrazovka ji ozářila a na chvíli ji napadlo, jestli by se nejdříve neměla umýt a vzpamatovat. Stejně však zapnula připojení k síti, a když jí opravdu přišla očekávaná zpráva, usmála se.

„Chceš taky nalejt?" zeptala se jí neznámá dívka s patrně větším bříškem a konvicí v ruce. „Emm...," došlo jí, že se zase zamyslela a že už to asi nezamaskuje. „Ne, díky."

„Prosím, poslouchejte, na dnešní den jsme si pro vás připravili sázení stromků. Je to velmi důležitá činnost pro obnovu lesa, navíc budete celý den na čerstvém vzduchu, což prospěje vaší mysli. Budete pracovat všichni ve stejné lokaci, ale každá skupina bude mít speciální úkol, abyste se nemotali nebo aby nedošlo na to, že někdo nemá co dělat. Tak tedy, poté, co se najíte, zbývá deset minut, přijďte si ke mně, kapitáni, pro úkoly." Velitel celé organizace se jmenoval Jeff, mohlo mu být kolem čtyřiceti, ve všem měl jasný pořádek a ten doporučoval i ostatním. Kolem sebe měl ještě dohlížitele, kteří s ním byli v blízkém kontaktu a se vším mu pomáhali. Právě na Jeffa Hayley narazila, když procházela malé krámky v zapadlé čtvrti. Přišel jí jako seslán Stvořitelem. A k jejímu překvapení se tak dokonce představil. Pozval ji na kafe a vysvětlil svou vizi. Sbíral opuštěné nebo ty, kteří nežili v souladu se zákony. Většinou na ně narazil náhodou, on tomu však samozřejmě náhoda neříkal. Zdál se jí trochu pomatený, ale byl milý a musela uznat, že jeho nabídka je lákavá. Stejně neměla co ztratit. A v tom byla právě podstata. Sesbírat sto ztracených, ukázat jim smysl, dobře jim zaplatit a až dosáhnou toho, co požaduje, nechat je jít s jistým úkolem. Ten úkol se dozvědí až na konci cesty. Byl tajemný.

Dostali rukavice, aby jim nepadala hlína za nehty, a malé lopaty na vyhrabávání děr. Šli kolem šesti kilometrů až na rozsáhlou mýtinu. Stromky už tam byly připravené a zřejmě to nikomu zvláštní nepřipadalo. K Hayley se zase přimotal ten Lukáš a ukazoval jí, jak to dělat správně, jako by to sama nevěděla. Nějací členové pomáhali dohlížitelům s papírováním, počítáním a mapováním území, jiní přenášeli stromky, kam bylo potřeba a jiní nosili vodu z nedalekého jezera. Mrzelo ji, že jí také nebylo přiděleno podívat se k vodě, bylo horko a ráda by si opláchla obličej nebo si jen prohlédla to čisté místo plné energie. Ještě nikdy tam nebyla, ačkoliv se nenacházelo daleko, bylo zakryto větvemi vysokých starých stromů a normálně k němu neměli přístup. Právě proto ji to k němu táhlo ještě silněji.

Ze sázení se po hodině stal stereotyp a zase byla spíše ve svých vzpomínkách než v realitě.

Bylo léto, měla bosá chodidla a slunce ji do tváře hřálo tak silně, že musela přivírat víčka, aby jí je nespálilo. Leželi na ploché střeše lesního domku a ruce měli propletené. Byla spokojená. „Jsi krásná," řekl jí s vážným a zasněným výrazem. Nikdy nevěděla, co na takové komplimenty odpovídat, a tak mu dala pusu. Spíše ho políbila a on se přidal, energicky, ale něžně, chytil ji za bok a přitáhl si ji k sobě, nechala se ráda. Milovala být v jeho pevném sevření, cítila z něj bezpečí. Alespoň ze začátku to tak měla.

„Hej!" Lukáš jí ťukal na rameno a splašeně ukazoval směrem ke skupince o pár metrů vedle. „Co se děje?" zeptala se automaticky. Ale už to taky viděla. Takže to bříško mělo svůj význam. Vybavila si dívku z dnešního rána, která teď postrádala ten hřejivý šarm, ležela na zemi s otevřenou pusou. „Myslím, že rodí," odpověděl trochu nejistě a pořád zkoumavě hleděl na situaci před sebou. Ani nevěděla, že sem berou těhotné ženy. Zdálo se jí to hloupé, protože měli každý den program, který mohl být i náročný. „No tak jí přeci pomozte!" volal nějaký mladík, jako by předpokládal, že mají s porodnictvím zkušenosti. Naštěstí už někdo moudřejší doběhl pro dohlížitele a ten teď budoucí maminku podpíral a utišoval. Byla celá zpocená a zmatená z tolika pohledů, přesto bylo vidět, že se snaží soustředit. „To bude dobré, ještě vydržte. Stvořitel na Vás dohlíží, všechno bude dobré."

Chladila si obličej a sledovala svůj odraz v zrcadle, své rozšířené zorničky a suché rty. ,,Všechno v pohodě?" stoupnul si za ni a objal ji kolem pasu. Jejich pohledy se setkali. Pozorovali navzájem své úsměvy. Otočila se k němu a dovolila si přijmout jeho teplo.

„Naprosto. Přijdu si jako znovuzrozená." „Tak to má být," zašeptal jí do ucha.

„Do jaké skupiny chcete, aby patřil?" ptal se mile dohlížitel, když toho malého, byl to kluk, odnášel směrem k seskupení s velitelem v čele. „Já nevím...," mohla sotva mluvit a otázka ji zaskočila. „Dobře, dobře, chápu, že jste ještě vyčerpaná, promluvíme si o tom večer."

Hayley jejich konverzaci nerozuměla. Nerozuměla už tomu, že nechají pracovat těhotnou ženu, to se ale dalo vysvětlit tím, že jí chtěli pomoct, nikoho nechtěli diskriminovat, a pokud předtím nežila v dobrých podmínkách, organizace pro ni i její dítě byla záchranou. Ale nedokázala si vysvětlit, že ji nechají až do večera bez svého syna s naléhavou otázkou, kam ho chce zařadit. Proč na tom tolik záleží a proč se nemůže rozhodnout sám, až zjistí, co ho baví. Tyto nové myšlenky prozrazující záhadu ji na nějaký čas vrátily do reality. Konečně měla co zjišťovat.

K večeru se vrátili do stavení, shodili ze sebe špinavé oblečení v neutrálních barvách, které si budou muset do dalšího dne sami vyprat, a naskákali do malých rybníčků, které měli k dispozici místo sprch. Měly více propojovat jejich mysl s přírodou a také je sbližovat mezi sebou. Pro jednu skupinu jeden rybníček. Zvláštní bylo, že jim o rozřazování neřekli předem, vypadalo to jako přirozený proces, přesto na to byli připraveni.

K jídlu dostali hrachovou kaši, maso nepřipravovali, protože by pouze zatěžovalo jejich tělo od podstatného. Nejdůležitější částí člověka je mysl a duše, o tu se ovšem stará Stvořitel, proto se drží přirozeně a nemusí se na ni dávat takový důraz. Předtím, než šli spát, ještě hráli společenské hry a zpívali. A tančili, každá skupinka měla za úkol vymyslet si vlastní charakteristický tanec. Pro Skrývače byla tato aktivita podstatně nejnáročnější. Hayley nesnášela tanec samotný, natož pak blízkou spolupráci. „Ale, nedělej, že ti není příjemný, když tě chytnu za zadek," provokoval ji Lukáš a naznačoval pohyb. Praštila ho do ruky, nemohla si pomoct, ještě nebyla připravena.

Stojí u sebe pod pouliční lampou, je noc a jsou vidět hvězdy. Drží se za ruce a rty se jemně dotýkají. Vlasy jí proletí vánek. On je konečky prstů zachytí a zastrčí za ucho. Pohladí ji po tváři. Plynule a beze slov přejdou do pohybu. Jsou sladění a tančí. Srdce jim radí, co dělat. Jako by měli jedno společné.

Vážně se jí tady něco nezdá. Nejde o jistotu, spíše o pocit. Necítí se příjemně, protože jí něco nepřijde správně. Ta maminka, už zjis-

tila její jméno, Leonora se pořád nerozhodla, kam své dítě dát. Jak by taky mohla, když ho viděla pouze u porodu, kde jí dali jen málo minut na to si ho prohlédnout. Došlo kvůli tomu až k nepřiměřené agresivní reakci velitele. Musel dát najevo svou sílu a důležitost respektování řádu.

Všichni usnuli neobvykle klidně, až na Hayley. Hlavou jí vířily myšlenky a děsivé představy. Řev, který se nesl domem ji rozhodně neuklidnil. Byl tak ostrý, tak zoufalý a bezmocný. Jako by někdo vraždil bezbranné zvíře. A nebo dítě. Tak tahle myšlenka ji natolik vylekala, že musela vstát a udělat potichu pár kroků. „Jak je, sakra, možný, že se nikdo neprobudí?" ptala se sama sebe. Byla naučená chodit bez povšimnutí, dávat pozor a nezanechávat po sobě stopy, ani hluk, a tak se rozhodla jít proti tomu řevu. Dveře nechávali odemčené, takže ty nedělaly problém. Horší byly staré schody, po kterých musela našlapovat obzvlášť opatrně, aby nevrzaly a aby omylem v té tmě nešlápla vedle a neskutálela se přímo doprostřed nebezpečí. Přešla kuchyní, kde nikoho nepotkala, až k dobře schovaným malým dveřím. Všimla si, že do nich dohlížitelé vchází, myslela si, že je to jejich pokoj, ale teď se to zdálo jako něco víc. Dovnitř se nedostane, to bylo jasné, je jich tam příliš mnoho a určitě by si jí všimli. Rozhodla se odposlouchávat. Bylo jí jedno, že je to neslušné, tajit jim informace je při nejmenším špatné. Přidřepla si za roh tak, aby, kdyby někdo vyšel, neměl šanci si jí všimnout. Neslyšela každé slovo, ale hlas toho, který dnes v lese přebíral matce její dítě, poznala jistě. „Nojo, nojo, ale ve finále nesejde na tom, co mu teď píchnem, může se pořád přeprogramovat, hlavně aby už neječelo." Druhý mu oponoval: „Ale chápeš, že ho můžeme tvořit už od narození? Kašlem na tu ženskou, prostě mu tým vyberem sami a zítra jí to oznámíme, bude akorát ráda, že to někdo rozhodne za ní, je neschopná, ani nevim, jestli si takový dokonalý stvoření zaslouží." Pak bylo slyšet jen tiché uvažování. Dítě se utišilo. „Dej mu ještě to, co těm nahoře, aby už neřvalo, to je fakt k nevydržení." „Jasný, chcete někdo taky, abyste byli pěkně zrelaxovaní?" Zase se ozval ten známý z lesa: „To nemyslíš vážně, nemůžeme se sami zdrogovat, to je proti řádu." Hayley nevěřila svým uším. Že jsou vyšinutí poznala už první den, jejich kecy o Stvořiteli, čisté mysli a neustálé přiřazování úkolů. Ale že tomu opravdu věří a nebojí se ničit novorozeně? Že si dokonalou společnost připravují pomocí omamných látek? A jak to, že ty látky nepůsobí i na ni? Že se zvládne soustředit uprostřed noci a vyhýbat se konverzacím s druhými? Musí se dostat

do postele, i když neusne. Musí nad tím přemýšlet. Musí se vypořádat s novými informacemi.

Ležela pod peřinou a poslouchala rytmické oddechování ostatních. Dávala si dohromady souvislosti, taky přemýšlela, co dělat dál. Nechtěla se nechat manipulovat, ať je to v jakkoli dobré víře. Nechtěla zapadat do skupiny uměle. A pořád tady byl ještě ten nevyřčený závěrečný úkol, obávala se ho, když věděla, čeho jsou potají schopní. Nebyla si jistá, jak pokračovat, zda varovat ostatní a vzbouřit se, promyslet plán a nabourat se do jejich systému, nebo se prostě rozhodnout utéct. Nevěděla co dělat, stejně tak jako to nevěděla už tolikrát předtím. Prochází životem a míjí možnosti. Nezáleží na tom, které se chytí, vždy skončí zamotaná v labyrintu. I když se jí povede konat správně, i když se jí povede držet se chvilku na cestě a být moudrá, narazí tvrdě do zdi, která ji odstrčí zpátky do vlastního chaosu. Ať se snaží sebevíc, není spokojená se světem, ve kterém žije. S prostředím a lidmi kolem sebe. Není spokojená se svou minulostí, ale ani s budoucností, kterou vytváří neustálou snahou zapadat a být dobrá. Ale pořád není pozdě zahnout, najít jinou cestu a vyzkoušet své síly. Pořád má ještě sebe, jedinou jistotu, kterou si nenechá nikým vzít, nikým přetvořit. To je to jediné, co jí zbylo. Co jí stačí. Je duší ve svém těle a může ho dokonale kontrolovat, může řídit sama sebe. Takže jakkoliv by bylo správné a statečné myslet i na ostatní, obětovat se nebo jim říct pravdu, už nebude riskovat. Každý tady má to stejné co ona, totiž sebe. A pokud jejich vůle je natolik slabá, že popírají svou identitu nebo pokud byli vybráni proto, že nic lepšího nenajdou, možná by tady měli zůstat. Tím se nechtěla zabývat. Záleželo jí na sobě a na svých pocitech. Když přišla, myslela si, že nemá co ztratit, myslela si, že to nejhorší už zažila. Ale právě teď, v zatuchlém domě a cizím prostředí, si nejlépe uvědomovala, na čem záleží, právě si uvědomovala, jak moc se mýlila. S tím se bude muset smířit. Věřila na osud a věřila také na to, že sem nepřišla jen tak. Věřila, že má význam. Nikdy ho nepřestane hledat.

Hlavou jí létaly vzpomínky a v novém úhlu pohledu jí vše dávalo smysl. Ta krutá cesta, která ji zavedla až sem, aby poznala, co měla od narození před sebou. Aby poznala, o co ve společnosti jde a aby poznala, že může být sama. Že může být sama a zároveň mít úplně všechno. Poděkovala. Byla vděčná a s novým poznáním ještě před svítáním na chvilku usnula.

„Nemůžeme spolu být, ničí mě to, kurva, strašně mě to ničí," díval se jí přímo do očí a křičel, hlásky mu procházely skrze zuby.

Byla sklíčená a raněná, nerozumněla tomu, ale nechtěla být sebestředná. „Vždyť to bylo fajn a můžeme se snažit, přece nejde o nic víc než o nás dva," chytila ho za ruku. Jen zakroutil hlavou, a tak pokračovala: „Lásko, prosím, ještě to můžeme zvládnout." „Ne, i ty beze mě budeš spokojenější," řekl rozhodně. Ona v jeho pohledu zaznamenala smutek. Pak se líbali, a pak hádali, pak ji uhodil a poslal domů s tím, že už nikdy znovu nemůže přijít. Neměla sílu mu vzdorovat, věděla, že má pravdu, ničili se. Jejich rozdílné povahy se ničily a jejich duše se milovaly. Věděla, že za ní druhý den přijde a bude se omlouvat, ale ona už měla jasno. Chtěla udělat správnou věc, a ne se pořád točit v tom samém. Věřila, že počáteční bolest zvládne, a pak už bude všechno jen lepší, bude se věnovat všemu, čemu chtěla, ale neměla pro to čas nebo jí to zakazoval. Měla jasnou představu a když přišla domů, zablokovala si zprávy od něj. Byla zničená pravdou, kterou jí sdělil: „Jsi tak blbá, že nevidíš, že tě jen využívám." Urážel ji, když chtěla hned odejít, tak jí vyhrožoval. Ale zvládla to a teď zvládne všechno. Má sama sebe. Osprchovala se a oblékla do čistého pyžama. Jo, určitě zvládne všechno.

Hned, co se probudila, musela se soustředit, nebyla si jistá, jestli má před očima včerejší zážitek, nebo pouze noční můru. Ale když se protáhla, a poté sešla na snídani, kde viděla tváře těch monster, měla jasno. Nejradši by se snídani vyhnula, neměla jistotu, že ji neomámí, ale musela riskovat, aby nebyla nápadná. Jako aktivitu dne měli střílení z luku, jedna z nejzajímavějších, kterou mohli nabídnout, přesto ji nenadchla, celou dobu promýšlela plán na útěk. I když na ni Jeff křiknul: „Koukej strefit střed. Máš na to." Strefila se o tři kruhy vedle. Nejhorší výsledek to ale nebyl. Leonory jí bylo líto, ale s sebou ji vzít nemohla, ani nevěděla, zda by chtěla. Hayley šlo o princip, ale modlila se, aby tady ostatní byli šťastní.

Také se normálně naobědvala, se stejným nezájmem jako obvykle zúčastnila aktivit ve skupinách a navečeřela. Nedala na sobě nic znát a s nikým o svém plánu nemluvila. Den jí stačil na to, aby ho dotáhla do konce. Nic tak složitého na něm koneckonců nebylo. Co by taky uprostřed lesa bez osobních věcí a s vírou v osud připravovala.

Když šli všichni do postelí, usnuli stejně rychle jako předchozí dny, dokonce ani neslyšela děsivý křik, což ji přivedlo k naději, že snad i dohlížitelé spí, smotala si provizorní lano z povlečení peřiny i polštáře a jedněch kalhot. Nebylo dostatečně dlouhé, ale stačilo na to, aby jí skok neublížil. Okno bylo malé, ale bez problémů se

jím protáhla. Uchopila lano pevně do dlaní a pomalu se po něm klouzala, zároveň se dotýkala špičkami nohou zdi, aby se s ní nezačalo příliš kývat a nezabrzdilo ji nebo nezpůsobilo nabourání celým tělem do domu, a tím i nežádoucí zvuk. Byla dobrá, protože už to dělala několik let zpátky.

Když se konečně dotkla černými podrážkami země, věděla, že nemá vyhráno, přesto ji ovanul neuvěřitelně příjemný a známý pocit. Svoboda. Chvíli se plížila, aby si byla jistá, že se neprozradí, a potom, když se dostala k prvním vysokým stromům, které jí poskytovaly potřebný stín, zrychlila krok až do plynulého běhu. Utíkala, i když na pěšinu neviděla, větvím se vyhýbala, ale občasné škrábnutí jí nevadilo. Poslouchala svou intuici. Neznala přesný směr, nevěděla ani, kam je dovezli, přesto si byla svým konáním naprosto jistá.

Běžela, napínala svaly, poslouchala tlukot svého srdce a dýchala. Užívala si doteky přírody, krásu tmy a šustění ptačího peří. Běžela lesem, do kopce, z kopce i po rovině. Dokud se nezastavila. Dokud ji touha nezastavila na mýtině. Nebyla to ta, na které sázeli stromky, tu musela dávno minout, přitom jí přišla tak důvěrně známá. Něco ji na ní přitahovalo. Snažila se zaostřit obrysy a než upadla do déjà vu tak ho spatřila. Vlka. Seděl a čekal v záři měsíce.

Bere za kliku a vchází do známé vůně. Na věšáku si všimne jeho bundy, doufá, že neodešel jen v mikině. Potřebuje s ním mluvit. Ze shora neslyší jeho kroky, ani zvuky sporáku nebo televize. Volá na něj, ale nikdo neodpovídá. Třeba je na záchodě. Nebo usnul, vždycky spí tvrdě. Nejdříve se rozhodne jít k němu do pokoje. Dveře jsou nedovřené. Ještě si sundá boty, kdyby nakonec nemusela hned odcházet. A už překračuje práh. Oknem se do pokoje plíží paprsek světla. Osvicuje nepořádek na podlaze. Kapesníky, ponožky a karty, použité karty. A okraj postele. K němu už nedosáhne. Kouká na něj, snaží se sama sebe přesvědčit, že třeba opravdu jen klidně spí. S otevřenýma očima.

Není vystrašená. Sedá si k němu. Je tak klidný. Opatrně k němu natáhne ruku. Pohladí ho po čele. Vnímá jeho teplo. Hledá život v jeho očích. Jsou modré. S divokým nádechem zelené a žluté. Kdyby mohl, tak se usměje.

Vojtěch Bartoš

Jedlík to do sebe ládoval ručně

Místnost, ve které jsem pohřbený, má zhruba pět metrů na dva metry a sama o sobě je vysoká metr jeden. Ani si nedovedete představit, kolik hodin či dní jsem strávil plazením se kolem a ohmatáváním kluzkého a navlhlého kamení, které tvoří podlahu, stěny i strop mé kobky.

Nějak se zabavit musím. Přeci jen zemřít žízní je nejspíš lepší, než zemřít žízní a k tomu ještě pološílený.

Šílenství znamená bludy a halucinace a můžu vám říct, že těch mi tma a stále se prodlužující spánek dopřávají dosyta.

Vlastně se nemohu dočkat, až mi díky nedostatku živin z těla vyprchá tolik energie, že můj mozek se s žádnými sny nebude moct obtěžovat.

Ne že bych nedostával najíst. Nemohu svému věznitel křivdit, i když si ani nedovedete představit, jaká muka bych mu nachytal, kdyby se mi jen povedlo se odsud dostat pryč.

Každý den, tedy předpokládám, že mne přichází navštěvovat každý den, soudě čistě jen z prostého odhadu, mi plastovou trubicí přistane na hlavu nehybná mrtvola brouka

Mnohým z vás to teď připadá jako prosté a nechutné klišé, ale význam za ním je hlubší, věřte mi.

Jsem totiž hrdým představitelem politického hnutí s celkem informativním názvem Hnutí Nešťastných Pařížanů. Mohu vám garantovat, že mé štěstí od začátku pobytu v téhle prohnilé kobce vcelku rapidně sklouzlo hluboko pod nulu, ale hádám, že přesně to můj věznitel chce.

Mé hnutí mělo ve znaku brouka roháče. Vždy jsem obdivoval zvláštní eleganci tohoto zvířete a obzvlášť pak jeho ve slunečním světle tmavě zářící krovky a pak jeho roh, pomocí jehož samečci s obdivuhodnou vervou zápasí téměř na život a na smrt o přízeň samiček svého druhu.

Vždy mne udivovala bojovnost tohoto brouka.

Na zvířatech je vůbec hodně z čeho se člověk, sám sebe považující za neporazitelného, může inspirovat.

V přírodě platí jedno pravidlo, a sice, že každý dostane jen tolik, kolik si pro sebe zvládne urvat.

Kdo chce být úspěšný, nesmí se bát nejen cenit zuby, ale taky sem tam někoho kousnout.

Bohužel v tomhle konkrétním duelu cenění zubů a kousání vyhrává vcelku jednoznačně můj žalářník.

Já byl vždy výtečný v cenění zubů, ale v jejich používání jsem celý život zaostával za ostatními, což nejspíš způsobilo většinu mých politických neúspěchů. Myslím, že právě proto jsem skončil tak, jak jsem skončil; zhruba pět metrů pod zemí a pusou plnou brouků, kterými jsou mi s takovou ironií zacpána ústa.

Před pár dny jsem sám sobě na truc vyhlásil hladovku. Každého brouka jsem nechal ležet v rohu cely s tím, že snad usnu a dočista na něj zapomenu, ale nikdy jsem se neudržel a po pár hodinách či snad minutách ho stejně snědl.

Když mi na hlavu přistála má první porce, tak mne myšlenka na pozření mrtvého hmyzu znechutila natolik, že jsem se rozplakal.

Teď už se humoru mého věznitele jen tiše směji a děkuji mu, že mi sem nehází brouky živé.

Ani nejspíše pravidelné jídlo mi nepomohlo znovu se zorientovat v čase a mé vnitřní hodiny byly od začátku pobytu v kobce naprosto rozházené.

Nejdříve ze všeho jsem se strachoval o sebe a o svůj život. Zpíval jsem a povídal si, abych se udržel zaneprázdněný. Smích ale nekontrolovatelně přecházel v slzy a křik. Hlavně ve křik. Křičel jsem tak dlouho, dokud jsem neusnul a hned po probuzení mne zasáhl další nával nekontrolovatelné paniky a já se rozkřičel znovu a znovu a znovu.

Leží má rodina v podobných kobkách? V hlavě se mi rodily nové a nové metody, kterými by mohl prakticky kdokoli zohavit a ublížit mé snoubence. Byl jsem tak vyčerpaný, že mé tělo odmítalo jakýkoliv pohyb, tak jsem jen ležel a před mýma očima, jasně jako den, se jeden po druhém promítaly obrazy nechutných vražd členů mé rodiny.

Když dostal mě, proč ne i mé nejbližší?

Na svůj majetek jsem si ani nevzpomněl, i když mě tolikrát napadlo, že má rodina by se právě teď mohla rozkládat v mém domě, který někdo zapálil, nebo snad v mém novém automobilu, u kterého se dají tak snadno vyvést z funkčnosti brzdy.

Pomalu jsem začal pozbývat citu.

Znecitlivěly mi prsty u nohou. Nejdříve mě dlouhé hodiny brněly

a když už jsem měl pocit, že si je snad radši ukoušu, přestal jsem je nadobro cítit. Brnění postupovalo nohami dál, přes můj trup a ruce až po hlavu, kde skončilo u uší.

Necitlivost si pro sebe zabrala celé mé tělo, takže za chvíli jsem jen ležel s pevně zavřenými víčky a vedle mne se vršila hromada mrtvých brouků v důsledku téhle nedobrovolné hladovky.

Hýbat jsem se nemohl, ale mé sny byly stále živé.

Snil jsem o hromadách mrtvol. Snil jsem o mučení, které jim kdosi nachystal a s největší oblibou jsem snil o tom, jak svému věznitele vrážím pod nehty rozžhavené jehly a oči mu propichuji háčky na ryby.

Ani nevíte, jak kreativním se člověk může stát, když jde zrovna o vraždu.

Sny přecházely v bdělé halucinace, které můj mozek promítal na mých necitlivých víčkách.

Jednoho dne či noci, to se já nikdy nedozvím, mé tělo přestalo akceptovat stísněný prostor, do kterého bylo uloženo. Bez rozkazu duše jsem začal kopat do jedné ze stěn cely, i když v mých nohách stále chybělo cítění, ale v tu chvíli jsem za to byl vděčný, protože mé bosé nohy byly nakonec od tvrdého kamene rozdrásané do krve a rány jsem měl plné hlíny.

Podařilo se mi onu stěnu násilně prorazit. Plížil jsem se pak hodiny chodbami temnými stejně, jako byla moje cela, jen abych narazil na stejné malé kobky, jako byla ta má, všechny mrtvolně prázdné. Před očima se mi střídaly plameny s černou tmou a nohy se mi co pár metrů podlomily v křeči, kterou jsem necítil. Nesčetněkrát jsem zvracel na kamennou podlahu toho bludiště, které se zdálo nekonečné a opakovaně ztrácel vědomí, jen abych se nakonec probudil zpátky ve své cele.

Na druhý pokus už se mi nikdy žádnou ze stěn prolomit nepovedlo.

Vím, že to nebyl sen ani halucinace, protože nohy jsem měl obvázané kusy látky.

Nejděsivějším z okamžiků, který na mne osud během mého věznění sehrál bylo, když jsem na svou rodinu začal zapomínat.

Můj mozek vysílený nedostatkem podnětů si se mnou krutě zahrával, když začal selektovat mezi mými vzpomínkami. Jeden z obranných mechanizmů člověka je, že když se mu mysl stává břemenem, odstraní ty vzpomínky, které působí největší stesk a bolest.

Paradoxem však je, jak moc mi to v tu chvíli ublížilo.

Hodiny jsem ležel natažený na zádech na studeném kameni a snažil si rozvzpomenout na tvář ženy, kterou jsem si toužil vzít. Moje maminka mi z paměti vymizela ze všech nejdříve. Následovala má snoubenka a po ní i můj otec s bratry.

Chtěl jsem zemřít s jejich tvářemi před očima, kdy bych si všechny vzpomínky stylizoval do šťastných a úsměvných, protože jsem potřeboval umírat s pocitem, že na mne někomu někdy záleželo.

Přál jsem si umírat s jejich jmény na rtech, pronášeje svá poslední slova k vlhkému kameni nad mou hlavou.

Ach, jak moc mne bolelo opojeni slabostí a jak moc jsem se nenáviděl za ztracení těchto vzpomínek! Neproklínal jsem již jen svého věznitele, ale hlavně sám sebe a odsuzoval se k mučení a trestům stejně ohavným, k jakým jsem odsoudil toho, kdo mne do této situace dostal.

A právě v tu chvíli se v rohu mé kobky objevil muž. Seděl tam a jednou rukou si objímal kolena a své vychrtlé nohy, zatímco druhou si podpíral bradu. Neviděl jsem mu do tváře, ale obrys jeho nahé postavy byl v mé kobce zřetelný stejně jako smutek a neštěstí, kterým byl nasáklý vzduch kolem.

„Ty víš, kdo já jsem," řekl mi po několika dnech, co jen nehybně seděl v rohu a zíral na mě. Neměl jsem tušení, o čem mluví, a tak jsem neodpovídal. Nevěděl jsem, zda-li jsem vůbec schopen donutit svá ústa k pohybu.

Když se nedočkal žádné viditelné reakce, rozhodl se pokračovat: „Jsem strážný anděl tvého věznitele. V nebesích jsem byl zrozen a z nebes přicházím."

Natáhl své nohy vedle mého ležícího těla a já okamžitě ucítil puch jeho pokožky. Byl to puch spáleného a neošetřeného masa. Téměř jsem slyšel červy, libující si v jeho rozpadajícím se těle, živící se v neštěstí a bolestí svého hostitele.

„My andělé snášíme bolest za ty, kteří nám byli svěřeni. Stát se andělem je trest a ne boží privilegium, jak se mnozí domníváte," pokračoval host ve svém monologu, nejspíše stále čekající na nějakou odezvu z mé strany. Přísahám, že na tuto větu jsem se snažil odpovědět, ale mé rty ještě zcela nenalezly zpět svou poslušnost. Povedlo se mi však otevřít ústa natolik, že jsem mohl vdechnout trošku zatuchlého vzduchu kobky, který mne pálil ve vyschlém krku a pod jeho náporem mi v ústech praskalo maso a já cítil svou krev, jak mi plní útroby.

„My tam nahoře špatně snášíme cizí utrpení," pokračoval anděl se stopou suché ironie v hlase, „proto jsem se rozhodl zakročit."

Tiše se pousmál, zatímco já jsem s námahou prskal a polykal krev.

„Ber mou návštěvu, jako poslední dar, který ti byl kdy věnován.“

Chvíli jsme na sebe jen oba zírali. Jeho silueta se stávala ve tmě stále zřetelnější. Tma kolem jeho těla ustupovala někam do rohů místnosti a mně se naskytl pohled na vyzáblého muže v otrhaných hadrech, které dozajista původně stály celé mění. Dokonce by se daly i draze prodat coby obnošené, kdyby jen nebyly samá díra a nenesly na sobě četné krvavé stopy.

Nohy měl popálené, jak už jsem předem naznačil. Rudé pruhy masa se mu odlupovaly od kostí a bylo na první pohled zřejmé, že jeho rány nebyly nikde ošetřeny.

Muži mohlo být kolem dvaceti let, i když nevím, jestli andělé stárnou, nebo jestli se u nich vůbec dá určit něco jako věk.

„Kdo je můj věznitel?” povedlo se mi ze sebe vysoukat přidušeným hlasem.

„To nemohu říci,” vysvětlil mi anděl, „mým prvotním zájmem, bohem uděleným mi z hůry jest, že musím chránit jméno a tělo svého svěřence. Avšak nikdo mi nikdy nezakázal pomoci těm, komu můj svěřenec ublížil.”

Zmateně jsem anděli hleděl do jeho zapadlých očí. Chyběly mu zorničky. Zdálo se, že pouhé bělmo mu ke zraku stačí.

„Přišel jsem tě zavraždit,” vysvětlil, když poznal, že nerozumím tomu, o čem mluví.

„Přišel jsi mě zabít, protože to je nejlogičtější východisko?” se smíchem se ptám. Od začátku do konce mi tohle vězení připadá absurdní. Je tu tolik způsobů jak se mne zbavit, ale nějaký šílenec si vybere zrovna tenhle. Nakonec to ani nebude on, kdo mě zabije.

„Samozřejmě,” odpoví mi zcela vážně.

„A ode mě čekáš svolení?”

„Ne, to ani v nejmenším. Účel mé návštěvy je informativní. Já tě zavraždím. Nemáš na výběr žádnou alternativu.”

„Zavraždíš mě, protože to je nejlogičtější řešení?”

„Přesně tak. Nemohu vědět, co se děje tvým bližním, nebo jak se vyvíjí pátrání po tobě, jestli se teda nějaké vůbec zorganizovalo,” řekl mi anděl, „ale znám každičkou z myšlenek mého svěřence. Není velká šance, že se odsud dostaneš po svých, nebo vlastně jinak, než v pytli na mrtvoly. Nevidím důvod prodlužovat tvůj pobyt zde. Pro mne i pro mého svěřence jsi jen přítěží a hádám, že ty sobě jsi přítěží stejně tak.”

„Čím delší dobu tu strávím, tím větší šance je, že mě někdo už proklatě najde!" do zloby jsem vložil všechnu svou zbylou energii. Všechno to naštvání, opovržení a zoufalá agrese, která se ve mne nastřádala během celého mého věznění se dostala napovrch.

„Ale mne nezáleží na tobě," smete anděl můj argument, „čím déle tu jsi, tím je větší šance, že za to můj svěřenec ponese zodpovědnost." S hraným smutkem se mi podíval do očí. „Ty doopravdy nemáš na výběr."

Z leže jsem se vrhl na anděla. Praštil jsem se do hlavy o nízký strop a ucítil tenký proužek horké krve, jak mi stéká mezi očima.

Udeřil jsem ho vší silou do jedné z jeho zohavených noh a slyšel jsem, jak vyjekl. Doufal jsem že bolestí.

Šel jsem mu po krku. Je vůbec možné uškrtit anděla? Sevřel jsem jeho vyzáblý šlachovitý krk do rukou, když mi břichem projela ostrá bolest, kterou jsem přes nával adrenalinu cítil spíš tak polovičatě. Nedobrovolně jsem povolil své sevření, což anděli stačilo k tomu, aby mě tvrdě kopl do břicha a já se převalil přes celou kobku až k jejímu druhému konci, kde jsem opřený o stěnu zůstal ležet.

Anděl mi před obličejem podržel rezavou břitvu na holení, celou rudou od mé krve a zářící stejně jako anděl sám.

„Hele, ty krvácíš," pronesl suše, „teď už určitě nemá smysl tě tu nechávat."

S těmito slovy se po čtyřech, shrbený pod nízkým stropem kobky, začal pomalu přibližovat ke mně.

Kde mám já svého anděla, pomyslel jsem si.

„Zemřel, aby tě v téhle díře udržel živého, hlupáku," odpověděl mi anděl, což už mě ani nemohlo překvapit.

Sedl si přímo proti mně a zavřel svá tenká víčka v krátké modlitbě. Sepjal ruce, v jedné držíc starou holičskou břitvu a v jeho i když mladém, tak hluboce zvrásněném obličeji byl vidět pokoj, který se pomalu přenášel i na mě. Bolest v břiše přešla jen do jemného svědění a já měl pocit, jako bychom oba na vraždu zapomněli a usnuli v jedné jediné vteřině těsně před chvílí, která měla být mou poslední. Možná je tenhle odklad malá pozornost od boha, napadlo mě, ale to už anděl otevřel oči a pohledem sjel k mému krku.

Skoro to i vypadalo, jakoby anděl nevraždil poprvé. Kolik takových jako jsem já již prošlo touhle kobkou? A kolik z nich věnovalo život stejnému vrahovi? Takové i jiné myšlenky se mi honily hlavou, zatímco jsem pozoroval anděla, jediný a poslední zázrak, který jsem kdy spatřil, jak přikládá břitvu k mému krku a tlačí ji hlouběji a hlouběji do mého beztak téměř mrtvého masa.

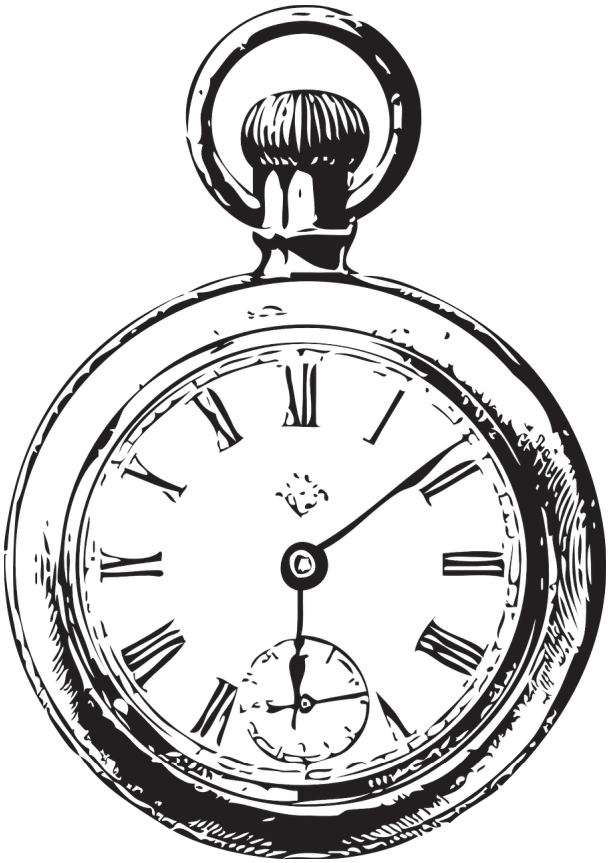

Próza 20 - 23 let

Eva Smolíková

Bezejmenná

I

Na co asi myslíš? proběhlo Emmě hlavou, když se podívala na starší dámu s nákupem mezi nohama, která seděla naproti ní v metru. Červené tváře, kapičky potu na čele a sklopený pohled. Do očí jí Emma neviděla, proto se na ni stále dívala.

„Národní třída," rozeznělo se nad hlavami všech cestujících v metru. Nejdříve vystoupil mladý muž, který očividně pospíchal. Pak Emma. Ta nepospíchala, nebylo kam. Obešla sloup, před sebou měla dlouhou žlutou chodbu plnou lidí. Vybrala si špatný konec metra. Musela se proplést mezi lidmi, kteří šli naproti ní, zatáčeli, dívali se na ni.

Osvícena reklamou stála na eskalátorech. Stále se dívala na své boty. Zvláštní, jak jí přijdou zajímavé, když je sama mezi lidmi, které nezná. Krátká cestička a opět eskalátory. Čerstvý vzduch byl cítit už v polovině cesty nahoru. Bylo chladno, větrno, přesto bylo vidět u některých dívek nohy obalené pouze v tenkých silonových punčochách.

Cestu znala velmi dobře – doprava, rovně, doleva a přes přechod a je tam. Pohledem skenovala cestu před sebou, vyhýbala se dírám a zrádným kostičkám. Možná nad tím jen moc přemýšlela.

Došla do cíle. Úzká chodbička, kde jsou dvoje dveře. Nejprve ale projde knihy vystavené venku. Prstem přejížděla po hřbetech starých, ale i nových knih, četla jejich názvy, v mysli uchovávala tituly, přemýšlela, zda o autorech někde slyšela. Dnes ji venku nic nezaujalo.

„Dobrý den," pozdravila. V antikvariátu byl příjemný vzduch. Teplý, provoněný zažloutlými stránkami starých knih. Hudba hrála a vše bylo tak klidné. Naprostý opak toho uspěchaného odpoledne, které zažívali lidé venku, vně obchodu.

„Dobrý den," opětovala pozdrav prodavačka. Emma zamířila rovnou ke třem regálům, kde jednu knihu seženete za desetikorunu. Očima zkoumala tituly, občas některou knihu vytáhla, prolistovala jí, přičichla si k ní, pročetla si pár stran a zase ji vrátila. Nakonec se rozhodla pro Miláčka od Guy de Maupassanta. Kulička se jí přeci četla tak dobře.

Její pozornost teď upoutaly staré pohlednice a fotografie. Fotografie neznámých a dnes už možná mrtvých lidí. Černobílé fotogra-

fie byly její oblíbené, dnes se jí ale žádná nelíbila. Vytáhla mobil, už je 15:22, měla by nejspíš pomalu odejít. Nevadí, brzy se jistě vrátí.

„Deset korun," žádala prodavačka. Emma jí peníze dala, poděkovala a odešla s potěšením z nové knihy. Vyšla z chodbičky a nadechla se čerstvého vzduchu.

Miláček spadl na zem. Emma s ním.

„Mám hlad, jen si koupím něco k jídlu, něco si zařídím a navečer přijedu, jo?" křičel Tom do telefonu. Mluvil se svou matkou, se kterou byl na dnešek domluvený.

„Dobře, miláčku, ale zavolej, až budeš poblíž. Napíšu tátovi, aby tě stihl, ano?" řekla klidným hlasem Tomova maminka, která se nemohla dočkat svého syna. Tak dlouho ho neviděla.

„Ano, mami. A teď už musím jít, nebo nic nestihnu. Papa," odpověděl Tom. Než hovor ukončil, uslyšel ještě tiché papa.

Tom nebyl v jídle moc vybíravý, snědl cokoliv. A kebab jako odpolední svačinka mu nedělal pražádný problém.

„Dobrý den, jeden kebab, prosím," požádal Tom prodavače.

„Dobrý den, to bude 70 korun," řekl prodavač, kterému za chvíli končila směna. Jak moc se těšil domů.

Tom zaplatil, promnul své studené prsty a díval se na prodavače.

„Jakou omáčku?" zeptal se prodavač rutinně.

„Bylinkovou."

„Cibuli?"

„Klidně."

„Tak chviličku vydržte," řekl prodavač.

Tom jen přikývl a rozhlédl se po Národní třídě. Tramvaje byly v provozu, lidé pospíchali, křičeli a smáli se. Zrovna zacinkala tramvaj. *Dvaadvacítka, tak další,* řekl si pro sebe. Tramvaj číslo 22 ho měla dovézt ještě na jednu schůzku. Pak hned za maminkou. Dlouho neviděl ji, svého otce ani jejich rodinného mazlíčka Pettyho. Tom svého pejska tak pojmenoval, když byl ještě malým chlapcem.

Díval se, jak lidé vystupují a zase nastupují, pak sledoval odjíždějící tramvaj. Opět si promnul prsty, měl si vzít rukavice.

„Váš kebab," zaznělo u jeho ucha. Otočil se a chystal se do rukou převzít teplý, čerstvý kebab. Nikdy jej nepodržel. Kebab skončil na zemi. Tom s ním.

Ten pes si jde, kam chce, pomyslela si Tereza, když se vracela z procházky se svou fenou Kylie. Nejprve si chtěla jít jen zabě-

hat, ale Kylie dnes ještě nebyla venku, takže jí Tereza musela vzít s sebou. Vždyť je to její miláček.

Tereza po půlhodince dostala hlad, takže se chtěla vrátit domů co nejrychleji, aby si mohla uvařit ovesnou kaši. A taky jí byla zima. Možná se dostatečně neoblékla, možná se přeci jen měla proběhnout. Kylie před ní vrtěla ocáskem, *aspoň někdo je spokojený.*

„Můžeme si jí pohladit?“ zeptala se maminka, která držela za ruku malého kluka. Tak moc chtěl pejska.

„Jistě, samozřejmě, je hodná. Kylie!“ řekla Tereza.

Chvíli stála na místě a dívala se, jak je ten maličký nadšený. Zakručelo jí v břiše.

„Děkujeme,“ řekla maminka a odešla s kloučkem pryč.

„Za nic.“

Kylie si nadále vrtěla ocáskem, spokojená, že ji někdo pohladil a poškrábal. Ne, že by doma neměla dostatečnou péči a pozornost, ale cizí lidi jí nevadili. Tereza se blížila k té nejrušnější části jejich procházky. Zacinkala tramvaj, dvaadvacítka. Tereza si Kylie přitáhla blíže k sobě a pomalu se protloukala lidmi, kteří zkrátka museli stát uprostřed ulice a povídat si.

„Možná s ním půjdu ven, ještě uvidim, jak se mi bude chtít,“ řekla jedna mladá slečna.

„S Michalem? Vážně? Vždyť se na něj podívej!“ vykřikla druhá a začala se smát.

Kamarádky, pomyslela si Tereza a ušklíbla se. Vzduchem zavanula vůně kebabu, Kylie to postřehla.

Tereza spadla na zem přímo tam, kde nesnášela ostatní lidi - doprostřed chodníku.

Pes zaštěkal, ale panička se nezvedla.

„Hele mami, tramvaj,“ vykřikla malá Natálka, kterou maminka vedla za ručičku. Její matka, Anna, teď zrovna neměla na starosti tramvaje. Musela odvést nemocnou Natálku domů, do postele. Doktor nařídil týden v klidu na lůžku a ona jí, chudinku, tahá po nákupech, aby s ní mohla zůstat doma celý ten týden.

„Ano, miláčku, tramvaj,“ odpověděla Anna a usmála se na svou holčičku. Byla červená, měla teplotu a byla jí zima.

„Mami? A kam teď jdeme?“ zeptala se Natálka.

„Už domů, Naty, potřebuješ odpočívat, víš, jak to říkal ten hodný pan doktor.“

„Dobře a koupíš mi něco dobrýho?“ dožadovala se Natálka.

„Nene, už bysme to nestihly, příště, platí? Dáme si nějakej dobrej koláček nebo dortíček!“ utěšovala Natálku její matka. Tramvaj směr Karlovo náměstí je na druhé straně.

„Co uděláme, než přejdeme silnici, Naty?“ zeptala se maminka, aby si dceru vyzkoušela.

„Rozhlídnout!“

„Správně,“ odpověděla maminka, rozhlédla se a obě přešly na druhou stranu.

Natálka stále hýbala maminčinou rukou, když poskakovala na místě. Anna mezitím četla jízdní řády, *dvacet dvojka za dvě minuty, skvělý.*

„Za chvilku budeme doma a udělám ti kakao, co ty na to? A nechceš ten bonbonek, co ti dal pan doktor?“

„Jojo, chci!“ řekla radostně Natálka. Bonbon nedostala.

„Mami!“ křičelo malé děvčátko na svou maminku ležící na zemi.

„Víš, co se dnes stalo na Národní třídě?“

„Ne, nevim,“

„Nějaký šílenec se to tam pokusil vystřílet, zemřeli čtyři lidi.“

II

Zády a hlavou se opíral o dveře, na jejich vrchní části bylo velkými písmeny napsáno „NEOPÍREJTE SE O DVEŘE“ – hrozba vypadnutí za jízdy pro něj byla takřka nereálná. Sezení bez bolesti, křičelo na něj z jedné strany průhledných skel. *To určitě.* Konec ručního čištění oken. *Kdo by čistil okna takhle?* Pohledem přejel těch pár řádků na této reklamě. Včetně údajů skrývajících se pod hvězdičkou.

Někdo jej strčil do ramene, když se pokoušel vyjít. Pak se otočil a omluvil se. A ztratil se v davu. Dveře se zavřely a metro se rozjelo vstříc další stanici. Tam vystupuje. Vzal si svůj batoh ze země a stiskl tlačítko na dveřích.

Metro stále jelo, jako malý sledoval ty dráty a představoval si, že to jsou hadi. Velcí, lidožraví barevní hadi. Přestalo ho to bavit s přibývajícím věkem. Už ho i omrzel pohled na sebe samého, směřoval jej tedy na letáček „Využijte legální inzertní plochy.“ – i tohle už znal. Posledních pár pohledů tedy věnoval graffiti pomalovaným dveřím.

„Národní třída,“ *to to trvalo.* Vyšel z vagonu metra jako první, str-

čil tím sice do jedné holky, ale to mu vůbec nevadilo. Nabral rychlé tempo, protože měl naspěch a byl teprve na počátku té dlouhé žluté chodby.

Reklama, koš, reklama a stejně to nekončí.

Eskalátory bral po dvou, neohlížel se na nikoho a na nic. Už i ta reklama na Mořský svět mu přišla nezajímavá a nudná. Obratem vystoupal i po těch druhých, kratších eskalátorech. Počasí dnes bylo mrazivější, než očekával, takže jím projel mráz. Husí kůže, jak se říká.

Nikdo mu nevěnoval přílišnou pozornost, každý si hleděl svých záležitostí. Jednu mladou dámu málem přejelo auto, když se chystala vejít na přechod pro chodce, aniž by zkontrolovala, že může. V její periferii se lidé pohybovali, brala to za jasné znamení. Naštěstí ji všímavý kolemjdoucí chytil za paži včas a tím zabránil možným komplikacím. To jen dokazuje, jak jsou lidé k ostatním lhostejní. Jen jeden si všiml. Jen jeden.

Vylovil klíče v kapse a jeden ze svazku zasunul do klíčové díry. Trochu se mu chvěly ruce, asi chladem. Když za sebou zavřel vchodové dveře, oddychl si. Vzápětí se ale hluboce nadechl a nasál vůni domova. Tady bydlel od malička. První krůčky a slova. Celý jeho život. Vyšel postupně čtyři patra a dostal se na poslední. Odemkl dveře a neslyšně je za sebou zavřel.

V jeho bytě byla tma. Přesně, jak potřeboval. Ačkoliv venku, navzdory chladnému počasí, svítilo slunce, v jeho bytě byla tma. I když bylo jen něco po třetí hodině odpolední, takže se ještě nestmívalo, tak v jeho bytě byla tma.

Vybalil si věci a přesunul se k oknu. Podíval se na hodinky, bylo přesně 15:20. Měl nádherný výhled na celou rušnou ulici. Znal tam každičký obchod – Ugo, kebab, antikvariát a centrum My, jen malý výčet všech dostupných. U okna měl již téměř vše připravené, to, co chybělo, měl v batohu. Náboje. Nabil svou samonabíjecí pušku SA vz. 58 a otevřel okno.

Začal masakr. Lidé padali k zemi, ti, kteří přežili, křičeli a utíkali od místa činu. Národní třída byla náhle vylidněná.

Viktor nakonec namířil hlaveň na svůj spánek. Nezanechal žádný vzkaz, nic, co by pomohlo určit motiv. Ve chvíli, kdy stiskl spoušť, přišli domů jeho rodiče, šťastní, že vyvázli.

Dva měsíce po této události jeho matka zemřela. Žalem. Stýskalo se jí po jejím miláčkovi. Půl roku po ní i otec, upil se k smrti.

Na jejich rodinné hrobce bylo napsáno jediné slovo. *Vrazi.*

Radka Cieslarová

Ticho

Ráno vstaneš a jdeš do práce.

Je brzo, ulice zejí prázdnotou, jen občas se přes ztmavlé zdi vysokých domů mihnou prchavé stíny postav. Zrychlené kroky, ztichlý dech, skoro jakoby se bály chabého světla pouliční lampy. Jakoby mohlo prozradit zločin jejich nelidsky brzkého vstávání.

Přitáhneš si kabát blíž k tělu a ve zkřehlých prstech sevřeš ucho kabelky. Rukavice nemáš, včera jsi je zapomněla v autobuse a tak ti nezbývá nic jiného, než se smířit s mrazem březnového rána.

Podpatky klapou podchodem vlakového nádraží, páchne to tu močí a alkoholem. Podivný, tolik typický opar. Mimoděk protáhneš krok, když míjíš skupinku opilecky hulákajících mladíků. Něco prohodí tvým směrem, a tak se rychle skloníš k hodinkám na zápěstí a předstíráš upřímné zaujetí vteřinovou ručičkou.

Stojíš na nástupišti, jeden okraj se vynořuje z temnoty, několik světel, lavička, pak znovu zaniká v sametové noci. Vypadá skoro jako opuštěný ostrov uprostřed ničeho, koutky úst ti bezděky zacukají. I ty sama si tak v tu chvíli připadáš, snad proto to přirovnání. Ještě pět minut.

Zhoupneš se na patách a netrpělivě se zahledíš přes dlouhé pásy stříbrných kolejí. Zvedne se vítr a rozmetá chomáčky sněhu zachycené na okraji nástupiště, vločky se s mlčenlivou odevzdaností vznesou, zatančí a mizí ve tmě kolejiště. Brzy přijede vlak a roztříští jejich droboučká ledová těla.

Zima začíná být vtíravá, zakusuje se do tváří a pomalu klouže pod oblečení, od úst ti unikají obláčky páry. Vrazíš obě ruce do kapes, mezi prsty zacinkají klíče a drobné.

Začíná padat sníh a v jeho tichém šumění hlásí praskající hlas zpoždění.

...

„Těšíš se?“

„Nemáš práci? Protože já jo, takže jestli dovolíš,“ odvětíš suše, aniž bys zvedla oči od klávesnice. Nechceš o tom mluvit a tak vytrvale vyťukáváš řady čísel, kontroluješ je se štosy papírů, které se kupí kolem jako neproniknutelné hradby zašedlé aministrativní nudy.

A doufáš, že to vzdá.

„Za chvíli je oběd, už nemá smysl začínat," pokrčí žena rameny. Je zhruba stejně stará jako ty, nakratáko ostříhané vlasy, modré oči a pozoruhodně dlouhé řasy. Zabubnuje prsty na tvou obrazovku. „Tak těšíš se?"

Konečně vzhlédneš, před očima jakoby ti stále poblikával kurzor. „Přemýšlím, že nepůjdu. Není mi moc dobře."

„Jen se vykecáváš."

„Jsem unavená. A nebudu tam mít co dělat, nikoho z nich neznám."

„Tak možná poznáš, ne? Tohle by mohla být příležitost!" Pohled ji zajiskří jako malému dítěti, obočí se několikrát zavlní - tohle nesnášíš, že? Skoro jakoby ti tím gestem házela imaginární červenobílý kruh. Poslední šance a po ní už jen utonutí v nekonečné hlubce vlastního zoufalství.

„Nemyslím si." Srovnáš papíry a odložíš je na stranu.

„No táák."

Změň téma, něco ji řekni. Cokoli, jen abys na to nemusela myslet.

Povzdechnutí. „Půjdeme na oběd, co?" Zvedneš se a z věšáku sundáš kabát, jdete dolů, klábosíte. Není to zdvořilé, nucené, na to se znáte příliš dlouho a příliš dobře. Přesto je to podivně prázdné. Mráz zaštípe na tváři, mimoděk sáhneš do kapes, ale ihned zklamaně sykneš.

A jo. Měla by sis koupit nové rukavice.

...

Sedíš na posteli, punčocháče napůl oblečené a odevzdaně zíráš na šaty před sebou. Visí na věšáku, rovný střih, nic vyzývavého, nic zvláštního. Tvůj oblíbený odstín modré. Jak je to dávno, cos je měla na sobě? Vlezeš se do nich vůbec ještě?

Je to jako odhodlávat se k boji, jakoby ten kus látky byla armáda nepřátel. A ty nemáš chuť se rvát, že? Máš chuť zalézt do postele a schovat hlavu pod dekou, utéct před tím vším. Stejně jako když jsi byla malá a nějaký kluk ti vyhodil pouzdro s barevnýma fixama oknem. Popraskaly, máma ti uvařila kakao a svět byl zase v pořádku.

Ale už dávno nejsi dítě, tohle deka ani kakao nespraví.

Vstaneš a přiměješ se natáhnout si punčochy, abys mohla pře-

jít k zrcadlu a dlouze, kriticky se do něj zahledět. Přejedeš očima přes boky, stehna, břicho. Nic moc, dieta by asi prospěla. Vlasy přes veškerou snahu a lak stále podivně odstávají, měla sis zajít ke kadeřnici, nechávat to na sobě asi nebyl dobrý nápad. Ale kde na to vzít čas?

Výmluvy. Nechtěla ses objednávat, protože to by znamenalo, že půjdeš. A tys do poslední chvíle věřila, že ti to „nevyjde". Vlastně tomu věříš pořád, je s podivem, kde se vzala ta neviditelná síla, která tě zvedla z postele a donutila dojít až k zrcadlu. Tobě každopádně nepatří.

Nakloníš se blíž, sleduješ svůj obličej. Černé pytle pod očima, jemné vrásky kolem úst, unavená, poničená. A pak ty oči, z nějakého důvodu jsou podivně mlhavé, cizí, nejisté. Spíš skleněné cvrnkací kuličky. Kdysi v nich bývalo světlo - kam se ztratilo?

Zestárlas. Práce z tebe ždímá mládí a hrozí, že brzy už nic nezůstane. Povzdechneš si a konečky prstů přejedeš po nařasené sukni. Z okraje visí nitka, zatáhneš za ni ve snaze ji utrhnout, ale jen odpáráš další centimetr. Kousneš se do rtu, zatraceně.

Neměla bys chodit, měla jsi říct, že nepřijdeš. Kdo je na tebe zvědavý?

On je. Prosím, přijď - tak to řekl.

Z lítosti?

Ne, řekl: Rád tě uvidím. Rád mě uvidí.

Slušnost, snad tomu opravdu nevěříš.

Stáhneš šaty z ramínek a trochu nejistě je přiložíš k bokům. Mlč.

...

Obřad byl krásný.

Nebo ne?

Těžko říct, moc jsi neposlouchala. Nikdy jsi nechodila do kostela, sama dokážeš stěží říct, jestli vlastně věříš v Boha. Farář mluvil dlouho, hlubokým zvučným hlasem, který se odrážel od žebrové klenby stropů a s nenápadnou ozvěnou se rozléhal mezi obrazy svatých a vůní růžových květů.

Smála ses, když se smáli druzí, tvářila ses dojatě, když jsi měla pocit, že se to hodí, ale vlastně jsi ani nevěděla proč. Snažila ses poslouchat, soustředila ses na pronášená slova, ale žádné z nich ti nedávalo smysl. Možná jsi jen unavená, měla by sis vzít volno.

Novomanželský polibek.

Lidé v lavicích se zavlní, vstávají, aby gratulovali mladým manželům. Křečovitě sevřeš ucho dárkové tašky s lepším vínem, které se ti podařilo na poslední chvíli splašit v krámě ve městě.

V nitru bolestivě sílí panika. Otočíš se a chvíli si prohlížíš velkou dřevěnou bránu. Jak velký hluk udělá, pokud se jí pokusíš otevřít? Je tu dost rušno, ještě bys mohla odejít. Určitě si ničeho nevšimne, neví, že jsi tady.

„Dovolíte?“ zabrblá netrpělivě muž po tvém boku.

„Omlouvám se,“ špitneš tiše a vyklopýtáš do uličky. Jsi proti své vůli vtažená do řeky těl, která tě neodvratně nese k oltáři. Naposledy se v zoufalství otočíš k východu, ale je pozdě. Už nemůžeš utéct.

Co bys měla říct? Nepřemýšlelas nad tím. Co se vlastně v takových chvílích říká?

„Přišla jsi,“ usměje se ženich.

„To bych si nemohla nechat ujít,“ zasměješ se, ale nezní to moc přesvědčivě. Mohla. A taky chtěla.

„Co obřad? Nebylo to moc dlouhé?“

„Ne, bylo to překrásné.“ Nelži. Podáš jedné z družiček tašku a otočíš se k nevěstě. „Moc ti to sluší, ty šaty jsou nádherné.“ Do těch by ses určitě nevlezla, ne s těmahle stehnama. „Oběma vám moc gratuluji a přeji hodně štěstí na společné cestě.“

„Děkujeme. Přijdeš doufám na hostinu? Posílali jsme ti pozvánku.“

„Asi bych neměla, zítra jdu do práce.“ Nejistě přešlápneš, lidé za tvými zády se začínají kupit jako ničivá vlna. I oni si chtějí odehrát trochu té falešné radosti a nic neříkajících přání. Hodně štěstí na společné cestě, bože, to zní tak hloupě.

„Prosím,“ zaúpí ženich a krátce sevře tvou dlaň ve své. „Alespoň na chvíli, jo? Dlouho jsme se neviděli, bude legrace.“

Zvedneš oči a dlouze se mu zahledíš do tváře, v hrudi podivný, dusivý pocit, který se ti dařilo po celou dobu tlumit vzpomínkami a zmatenými představami něčeho, co už nikdy nebude. Za ty roky jich máš v zásobě dost, co?

Od gymplu jste nejlepší kamarádi, vlastně už si ani nepamatuješ, proč jste se tehdy před učebnou chemie dali do řeči. Nemáte toho moc společného, nikdy jste neměli, ale přesto je pořád tady. Vždycky byl tady.

Na maturitním večírku jsi mu to chtěla říct. Seděli jste venku na zídce před hospodou, ze které se tlumeně ozývalo dunění hudby

a značně přiopilé hlasy spolužáků. On kouřil, malé světýlko cigarety prozařovalo tmu a modravé obláčky, které vypouštěl z úst, stoupaly v měsíčním světle k obloze.

Je ti zima? Zeptal se, když si všimnul, jak se ti chvějí paže. Nebylo to chladem, ale vůně jeho saka, které ti přehodil přes ramena, za tu neškodnou lež stála. Srdce ti tlouklo až v krku, konečně ses odhodlala, nadechla, otevřela pusu – a zůstala mlčet.

Zůstali jste kamarádi i po střední. Šla jsi na stejnou výšku jako on, ekonomka. Úplně jiný obor, než jsi chtěla, vždycky jsi nesnášela čísla – ale dál jste se potkávali, dál spolu mluvili, a to stačilo. Tvá budoucnost byla v porovnání s tím malá oběť.

A teď jsi tady, stojíš před oltářem v modrých šatech, které tě škrtí a škrábou na kůži. Ze všech sil zadržuješ slzy a víc než cokoli jiného si přeješ vrátit se na tu zídku před hospodou, protože ani po všech těch letech se nic nezměnilo.

„Tak přijdeš?“

„Dobře.“

Miluješ ho.

...

Je pozdě, už teď se ti při představě zítřejšího vstávání svírá žaludek. Nebo to bude tím alkoholem? Prohrábneš si rozcuchané vlasy a marně se snažíš z nich vydolovat kovovou sponku. Zacinká o bílý porcelán.

Nakloníš se nad umyvadlo a dlouze pozoruješ svůj obličej, pod očima máš rozmazanou řasenku. Vypadáš hrozně – skoro tak moc, jak se cítíš. Rty se ti rozechvějí, oči se marně snažíš skrýt za dlaní, ale mezi prsty stejně uniká několik slz.

Nebreč, ty huso. Nebreč.

Musíš se sama sobě smát. Nemělas chodit, proč ti to kdy proboha přišlo jako dobrý nápad? Cos doufala, že se stane?

Nevím.

Nic si nenalhávej. Věřilas, že neřekne ano, že zaváhá, otočí se do davu a jeho oči se střetnou s tvýma. Uvědomí si, že tě celé ty roky miloval, že to ty bys měla stát v těch krásných bílých šatech po jeho boku. S těma obrovskýma stehnama a unaveným pohledem.

Nech toho. Skloníš se a opláchneš obličej ledovou vodou, kapičky stékají přes bradu až ke krku. Ale ani to nepomáhá, pořád hoříš. Krev ti pulzuje pod kůží, v uších slyšíš její šum.

Nebo potom, bavila ses dobře? Když jsi seděla sama na kraji parketu a v prstech protáčela sklenku červeného. Kolikátou už? Na tom nesejde, v téhlé místnosti není dost alkoholu, aby rozmazal siluetu jejich milostného obětí.

První novomaželský tanec. Každý z jejich letmých polibků tě probodává, ale stejně nedokážeš uhnout pohledem. Ráda se trýzníš, kocháš se vlastní bolestí. Koukejte, na mučednici.

„Jak jsou šťastní."

„Jaká krásná nevěsta!"

„Jaký pohledný ženich!!"

Jaká osamělá, stará panna.

Nepřišel, nikdo nepřišel. Sedělas tam na kraji parketu, trpělivě čekala s každou další písní. Snažila ses o úsměv, po hodině polykala slzy, po dvou už polykala jen decilitry vína. Všimnul si někdo, jak žmouláš lem svých šatů? Řekl si: chudák, malá, zoufalá.

„Bavíš se?" zeptá se ženich. Přikývneš, trochu omámená vínem. „Nechceš jít na chvíli na vzduch? Nějak ses nám odvázala."

„Už asi půjdu, je pozdě." Otočíš se, abys mezi ubrousky a talíři našla své psaníčko. Drkneš do skleničky a trochu vína se vylije na bílý nakrčený ubrus.

„Počkej, pomůžu ti. Zavolám taxík."

Nesnaží se tě zastavit. Odprovodí tě ven, těch několik schodů je velká překážka, ale jsi statečná. Auto by tu mělo být každou chvíli, rád by počkal, ale není slušné nechávat manželku ve svatební den samotnou. Řekl to slovo s takovou pýchou, musela ses tomu zasmát.

„Uvidíme se někdy příští týden, jo?"

Zaboříš tvář do ručníku a vzlykneš. Hezky voní, koupila sis nedávno novou aviváž a vůně japonské zahrady ti ještě nestihla zevšednět. Otřeš si jím oči, ale pořád slzí, kupily se dlouho a teď je jen stěží budeš moct zastavit. Nahmatáš vypínač a po tmě se svalíš na postel.

Ráda bys spala, ale mozek bzučí jako ventilátor starého počítače. V krku roste knedlík, začíná ti být špatně, jako pokaždé, když to přeženeš s pitím. Obrátíš se na záda a zhluboka oddechuješ, lustr se nezadržitelně točí v rytmu staré odrhovačky, co ti už hodinu zní v uších.

Bude tě to pronásledovat už napořád, že? Zatracené světlo jeho cigarety tu noc na maturitním večírku. Vrátit se a dostat ještě jednu šanci. Jen jednu.

...

Pak je ráno, vstaneš, jdeš do práce. A podchod na nádraží pořád páchne močí.

Adéla Černá

Porcelánový slon

Tenhle víkend byl nejbáječnější za celý rok. Teď už moc dobře vím, jak dlouhá doba to je. Když mi maminka řekla, že jeden rok je složen z 365 dnů, nejdřív jsem jí nevěřil, protože se to zdálo strašně moc, ale pak jsem si v kalendáři spočítal všechny kolonky s datumy, a zjistil, že mluvila pravdu. Obvykle jsou úplně nejlepším dnem mé narozeniny, protože mi všichni věnují pozornost, dostávám dárky a sejde se celá naše rodina, babičky, dědečkové, strejdové, tety, a taky můžu sníst strašně moc dortu. Ale ne, letos moje narozeniny předběhl svou úžasností tento víkend. Jeli jsme s maminkou a nevlastním tátou do Českého ráje, to je skoro přes půlku mapy od našeho bydliště. Moc jsem se tam těšil, už předem jsem koukal na fotky chalupy, v níž jsme měli bydlet, ale skutečnost nakonec byla ještě suprovější než moje očekávání. Na místo jsme přijeli v pátek po obědě, museli jsme vyrazit ještě dřív, než mě ráno stihlo přivítat sluníčko, ale naštěstí mi řeklo své dobré ráno, když jsem z auta pozoroval krajinu.

Máma s sebou vzala řízky s chlebem, což byl ten nejlepší svačino-oběd na světě, ale zhltnul jsem ho tak rychle, že si to můj žaludek ani neuvědomil, proto jsem vyžebral ještě jednu porci.

Když jsme si náš dočasný pozemek pořádně prohlédli, nestačil jsem se divit, co všechno se tam dá dělat. Majitel si na zahradě postavil dlouhou lanovku, která sahala od jabloně až k vzdálenému ořešáku. Na té jsem strávil snad věčnost, svištěl jsem vzduchem na plastovém sedáku s nohama zvedlýma skoro až do nebe. Lanovka se prudce zastavovala před stromem a já se vždycky bál, že do něj narazím, ale nikdy se to nestalo. V sobotu večer se zkusila projet i máma, ječela na celou vesnici, skoro mi z ní praskly uši, ale jakmile byla zase nohama na zemi, smála se jako potrhlá. Nevlastní táta to raději nezkusil, prý kvůli pivnímu pupku. Kromě lanovky jsem se ještě koupal v bazénu, potápěl jsem se a dělal proud svým tělem, který mě pak chvilku táhnul, aniž bych se musel hýbat. A když už na bazénovou vodu byla moc tma a zima, vlezl jsem s mámou do venkovní vířivky a ohřál se tam. V neděli ráno jsem dostal chuť na něco nového, jinačího, a tak jsem si šel po snídani hrát na pískoviště vedle chaty.

Ale to pořád nebylo všechno, a právě proto se mi celá dovolená tolik líbila - ani minutu jsem se nenudil. Nekonečné blbnutí jsme proložili chodící procházkou, pořádným výšlapem, jak zdůraznil nevlastní táta. On se možná zapotil, ale já jsem kopce i schody snadno vyběhl a pak jsme se všichni tři zastavili u oploceného výhledu na skupinku vysokých skal. Byly krásné. Nádherné. Zeptal jsem se mámy, jaký zedník je postavil.

„To postavila příroda," prohlásila s úsměvem, ale nevlastní táta ji opravil: „Ne příroda, nýbrž Bůh. Ten stvořil nás a všechno kolem."

„A může Bůh postavit tyhle skály i u našeho domu? Když ho poprosím?"

Oba se smáli, aniž by se zdržovali s odpovědí. Usoudil jsem, že Bůh asi dělá jen to, co chce on sám.

Schody dolů byly mnohem strašidelnější a těžší sejít, ale já to narozdíl od rodičů zvládl bez držení. V chalupě jsme se pořádně nacpali špagetami, táta si otevřel lahvové pivo, máma si nalila skleničku žluté tekutiny, k níž jsem si lehounce přičichl a znechuceně se odporoučel na lanovku. Nechápal jsem, jak něco tak smradlavého může pít.

Celou dovolenou pořizoval nevlastní táta fotky svým velikým foťákem, který se nazývá zrcadlovka. Já jsem si tedy žádného zrcadla nevšiml, ale asi tam někde bude. Fotil nás u skal, na lanovce, na zahradě, ráno si přivstal, aby mohl zachytit východ slunce. Určitě se těšil na to, až obrázky vyvolá a dá je do našeho rodinného alba.

Když jsme se chystali k odjezdu, byl jsem smutný, ale zároveň šťastný, že jsem prožil tak skvělý víkend. Jenže mezi rodiči najednou nastalo ticho. Nevšiml jsem si toho hned, protože jsem byl zabraný do balení, ale na zpáteční cestě mě atmosféra v autě začala dusit. Nemluvili spolu, máma seděla otočená ke dveřím a koukala z okýnka. Já jsem taky mlčel, ale vytušil jsem, že je něco špatně. Nechtěl jsem nikoho z nich naštvat, proto jsem za celou jízdu ani nekvíkl.

Po pár hodinách jsem se ocitl ve svém pokoji, obklopen již dobře známým legem, autíčky a vojáčky. Hned jsem se ponořil do hry a snažil se zapomenout na nepříjemnou tichost v autě. Skoro okamžitě se mi podařilo vypustit okolní svět.

Zrovna jsem s tankem dobíjel nepřátelskou základnu, která se ukrývala v šuplíku nočního stolku, když mě vyrušila máma s talířem v ruce. Připadala mi smutná nebo možná naštvaná. Netušil jsem, co se stalo, ale chtěl jsem to zjistit.

„Mami?"

„Copak?"

„Ty se zlobíš?"

Hluboce se nadechla s pohledem upřeným k zemi, vypadala, že váhá, jestli mi má vůbec něco říct.

„Jo, zlobím. Víš, jak nás tvůj nevlastní táta celou dovolenou fotil?"

„Jasně."

„Hm, tak se mu podařilo nějakým záhadným způsobem všechny ty fotky smazat. Takže nic z toho nebudeme mít na památku. Nic," bolestně svraštila obočí, chvíli mi hleděla do obličeje, a když se z mých úst dočkala jen tichého „aha", odešla pryč.

Přemýšlel jsem o tom ještě dlouho, ve vaně, při čištění zubů, a vydrželo mi to až do teď.

Ležím v posteli, lampičku mám zhasnutou a jsem otočený ke zdi, aby na mě nekoukala strašidla. Snažím se usnout, ale pořád dokola se mi v hlavě točí její slova. Nic nebudeme mít na památku. Nevlastní táta to zkazil.

Vzbudí mě křik. Hysterie v místnosti nad mým stropem. Poslouchám dunící hlasy a snažím se přijít na to, co říkají, ale slyším jenom jejich neurčitou ozvěnu. Zachumlám se do své peřiny s potiskem červených autíček a drtím k sobě víčka. Spi, spi, spi, šeptám si. Vím totiž, že když teď usnu, nebudu vnímat to, co má přijít. Nemůžu se ale přinutit vplout do snů. Nejde to, ani když začnu počítat temné samolepky fotbalistů na skříňce. Řev zesílí. Maminka s tátou dupají nad mou hlavou a já si strachy schovám hlavu pod přikrývku. Teď jsem ukrytý nejen před bubáky, ale i před nimi. Nikdo mi nemůže ublížit. Peřina je ta nejlepší obrana, protože pod ní jsem neviditelný. Přitisknu se blíž ke stěně a cítím, jak mi její chlad proniká do páteře. Oba dva se hlasitě přemístí, nejspíš do obýváku. Díky jejich vzdálení se mi plíce malinko uvolní. Vykouknu do temného pokoje, který osvěcují jen lampy na ulici. Hračky nehybně sedí na poličkách, akorát židle zaházená oblečením působí jako démon, který trpělivě číhá na to, až spustím nohu z postele. Neudělám mu tu radost.

Hlasy se znovu přibližují, ale tentokrát je pociťuji na schodech, což znamená, že už jsou skoro tady, že za chvíli budou u mých dveří. Tak strašně moc si přeju, ať se oba uklidní, ať se spolu zasmějí a jdou spát, že si potichounku začnu předříkávat modlitbu, kterou jsem se naučil v kostele.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé... a prosím, ať maminka přestane ječet a prosím, ať se nevlastní táta přestane vztekat, a prosím, Bože, prosím, zařiď to, ať se něco stane, třeba ať můj pokojíčkovej bubák na ně vlítne, ať se leknou a pak ať zapomenou na nějaký hádání, prosím, prosím Bože, a už radši předem děkuju, amen."

Pak vyčkávám, ale děje se pravý opak toho, o co jsem žádal. Slyším zvuk, jako když se plnou silou pleskne do kusu syrového masa. Svraštím obočí. Moc dobře vím, co to znamená. Bouchnutí do kůže. Facka. Máma brečí jako šílená, nevlastní táta tak moc zvýší hlas, že ho slyším i přes dvě stěny.

„Už se uklidni do prdele! Měla by ses jít léčit na psychiatrii, ty nejseš normální!"

Tohle zvláštní slovo, psychiatrie, slyším poprvé. Měla by ses jít léčit... znamená to, že je máma nemocná? Že bude jako moje prababička bydlet v nemocnici a pak už se nevrátí? A potom bude žít v podzemí?

Teď se oba přeřvávají. Máma mu říká hajzle, debile, hnusáku, idiote. Pamatuju si, že mě učila, že všechny tyhle pojmenování jsou sprostý, že by se neměly vyslovovat. Tak proč je používá? Proč? Nechápu to.

Sejdou posledních pár schodů a ocitnou se skoro vedle mého pokojíčku. Srdce mi buší tak, že ho slyším až v uších. Chci, ať tahle noční můra skončí, chci se probudit, dát si s nimi snídani a povídat si, klidně se i učit, klidně i mýt nádobí, vlastně všechno, jen ne tohle.

Poslouchám otevírání dveří do koupelny. Někdo spadne do vany. Zase další pleskání a mlaskání, řev, vzlykot, brečící máma. Klepu se, pevně přitisknutý ke zdi a schovaný pod peřinou, je mi hrozně špatně. Mlácení nepřestává, právě naopak, ozvěny ran ke mně dopadají zrychleně. Přijde mi, že to nevydržím, že se rozbrečím a uteču pryč. A v tom mě napadne, jak bych to mohl přerušit, jak bych je mohl donutit, aby už nekřičeli.

Hledám obrys svého velkého porcelánového slona. Je na stole, kde si dělám úkoly. Musím se k němu tajně dostat. Ale hlavně rychle, dřív, než dojde na nejhorší. Představuju si, jak z mámy stříká krev, jak má všude modřiny, rozbité rty, červené oči. Už několikrát jsem to viděl, proto vím, jak daleko jejich hádka může zajít. Máma je slabší a mě vždycky učila, že slabší se nemají mlátit, ale chránit, a že ani na holky si chlap nemůže dovolit, jinak je to slaboch. Nevlastní táta

je velký slaboch, největší, jakého znám. Nedovolím mu, aby mi týral mámu. Jsem už velkej kluk, to mi řekla, když jsem měl narozeniny. Velkej kluk musí něco udělat, nemůže se bát. Vylezu z postele, a když se mi chodidla dotknou koberce, dřepnu si na bobek. Snažím se být co nejtišší, mám otevřenou pusu a mělce vydechuji. Jakmile seberu malinko odvahy, začnu se přikrčeně šoupat směrem ke stolu. Skrz své skleněné dveře pozoruji světlo vycházející z koupelny.

Přijde mi, že máma něco plive, že nemůže mluvit, divně totiž mumlá. Nebo se mi to zdá? Přišourám se až na místo, kde se mohu natáhnout pro porcelánového slona. Je obří, sotva ho unesu. Klepou se mi ruce. Strašně pomaličku stáhnu kliku dolů. Škvírkou ke mně doléhají další sprostá slova a nenávist, tak hrozně moc nenávisti. Našlápnu na dlaždičky. Jeden krok. Druhý krok. Skoro už vidím do koupelny.

Je to pravda, máma leží ve vaně a nevlastní táta se nad ní kymácí s napřaženou pěstí.

Roztřesou se mi kolena, vlastně i zuby, všechno, celý já. Chci couvnout, ale on mě v ten moment uvidí. Vyrazí proti mě s hrozivým řevem. Prudce zavřu oči a pustím všechno, co jsem doposud držel. Porcelánového slona, svou odvahu, slzy i čůrání. Poslepu zacouvám do pokoje, aniž bych dostal ránu, a cítím, jak mi horká mokrost stéká po stehnech a tvářích. Před svým obličejem slyším mámin hlas. Konečně otevřu oči. Nevlastní táta je pryč, vidím jen její zbitou nafialovělou tvář.

Kouknu se dolů přes zmáčené řasy. Počůral jsem se. Je to všude, na mých nohách, na pyžamu i koberci. Máma něco říká, ale já jí nevnímám. Myslel jsem, že umřu.

Klidně bych se nechal bouchnout, hlavně, aby ji nechal být. Ale žádná rána nakonec nepřišla.

„Chtěl-chtěl jsem mu... r-rozbít hlavu tím slonem," vykoktám ze staženého hrdla.

Máma jde k mojí skříni, začne vyhazovat oblečení na koberec, odněkud z hloubky vytáhne kufr a hází do něj moje slipy a ponožky a trička a tepláky.

„Stěhujem se. Hned teď. Už na to nemám," sykne a dál plní kufr mými věcmi.

Nechápu. Kam se chce stěhovat?

Kalhoty od pyžama se mi lepí na kůži. Nemám sílu se pohnout, natož abych si je vyměnil. Nevím, proč nevlastní táta najednou zmizel, a bojím se, že si šel třeba pro nůž, aby mě mohl potrestat za to, že jsem

ho chtěl bouchnout do hlavy a omráčit. Máma zapne poloprázdný kufr, vezme jej, druhou rukou mě hrubě chytne za rameno. Trochu se potácí, teprve teď si všimnu, že z ní vychází hnusný odér alkoholu.

„Mami a kam jedeme? Mami?" naříkám tiše, zatímco se nechávám táhnout po schodech dolů. Už nebrečím. Musím dobře vidět, kdyby se náhodou objevil on, a to přes slzy nejde.

Z látky odkapává moč na schody.

Sejdeme až dolů, do chodby, a máma mi začne strašně rychle nazouvat boty. Bolí to. Rozječím se. Máma si po pár vteřinách uvědomí, že mi je nasazuje obráceně. Když už jsem konečně obutý, ona vpluje do svých bačkor a otevře dveře do venkovní tmy.

„Dělej, jedeme!" otočí se na mě, oči rozpraskané, vypadá jako zlá paní z těch hodně strašidelných filmů, zvedá se mi z ní žaludek, nikam nechci. Znovu mě uchopí za rameno, cloumá se mnou a vede mě na dvorek, k jejímu autu. Odemkne ho, hodí mě na zadní sedačku spolu s kufrem a sama si sedne za volant. Přes mokré pyžamo je mi zima, cítím hnusný zápach a nemůžu uklidnit roztřesené ruce ani tlukoucí srdce.

„Kam jedeme, mami?" špitnu.

„Buď zticha!" zařve na mě a nastartuje auto.

Světla se rozsvítí a vtom před námi uvidím nevlastního tátu.

„Vypadni ty hajzle! Vypadni mi z cesty, jinak tě přejedu!"

„Krávo, seš ožralá! Akorát se vybouráš, nedělej píčoviny a vylez!" stojí přímo před autem a huláká zpět. Nechci se na něj koukat. Zírám na kufr, prsty i dlaně spojené, znovu se v duchu modlím.

Andělíčku můj strážníčku, opatruj mou dušičku, jako ve dne, tak i v noci, vždycky mi buď na pomoci.

Máma vymyslí nová slova - kreténe, čůráku – z jejích úst vychází jemné plivance, mlátí do volantu, popojíždí autem, on couvá, ona popojíždí, on couvá. Řvou, řvou, řvou. Prasknou mi uši, vím že jo, vím že jo. Andělíčku, prosím!

Zase se mi spustí brečení, máma ho skoro porazí, on přiskočí ke dveřím řidiče a otevře je, máma to nečeká, ječí, on jí dává další facku, jsem kousek od ní, cítím tu ránu, vnímám ji skoro na sobě, bolí mě to za mámu, dělají se mi mžitky před očima, otvírám svoje dveře, cítím podrážky na měkké zemi, nepřemýšlím a jen běžím a běžím. Bourám do vzduchu, klopýtám obrovskou zahradou, kolem mě jsou obrysy stromů a keřů. Po chvilce doběhnu až k plotu. Rozdýchávám se a zvykám si na úplnou tmu. Už nic neslyším, jen noční zvuky cvrčků a šumění listů. Co teď? Unikl jsem jim, ale co když to

bylo špatně? Co když jsem se ještě jednou měl pokusit ho praštit? Co když mámu teďka kvůli mně zabije? Bojuju sám se sebou, strach ale nakonec zvítězí. Vlezu si na mou oblíbenou třešeň, šplhám skoro naslepo, ale už jsem tu byl tolikrát, že vím, kam dávat ruce. Usadím se v nepohodlné poloze na větvi a zírám do černé koruny. Srdce se pomalinku uklidňuje. Kalhoty jsou stále lepkavé, ale nevadí mi to. Lepší je zůstat v počůraném pyžamu, než tu sedět nahý. Loupu kůru stromu. Obvykle mám hrůzu z tmy, ale teď se jí nebojím, vím totiž, že mě ochrání, že i bubáci při mě budou stát. Nahmatám měkký plod, utrhnu jej a vložím do úst. Sladká třešeň. Vyplivnu pecku a natrhám si ještě pár. Opřu si záda o větev, skrz husté listoví na mě vykukují hvězdy.

„Paní hvězdičky, pane stromečku, paní třešně, pane větvi... mám maminku rád, tak ať se jí nic nestane a ať žije... a odpusťte mi, že jsem se počůral, i když jsem velkej kluk a už bych neměl, tak mě za to netrestejte, nechci, aby mi nevlastní táta zabil maminku, já už se příště nepočůrám, slibuju a budu dodržovat všechny zákazy a pravidla a nebudu říkat slova, který se nemají říkat. A každej den budu zalejvat kytičky a krmit slepice a mýt nádobí a učit se sám do školy a zkusím se naučit i namazat máslo na chleba a budu jíst i tu polívku se zeleninou, kterou nemám rád a budu poslouchat v kostele. Udělám všechno, jenom když zachráníte maminku.” Soustředěně naslouchám, jestli mi strom nebo hvězdy odpoví.

Po chvilce slyším mámin hlas, který volá mé jméno. Spadne mi kámen z hrudi, který mě celou tu věčnost drtil.

„Děkuju, děkuju vám, nikdy vám to nezapomenu.”

Přemýšlím, zda se ozvat. Mám z ní strach, sice ne tak jako z něj, ale stejně se bojím, jejího hlasu, jejího výrazu. Vzpomenu si na slova, která o ní pronesl nevlastní táta. Je ožralá, je nemocná.

Rvala mi nohy do bot, i když byly obráceně, to ještě nikdy neudělala. Odstěhovala by se, aniž by zabalila moje nejoblíbenější hračky, i když ví, že bez nich nikdy nikam nejdu. Klidně by je tu nechala.

Zase mě zavolá, tentokrát zoufaleji, a já zase mlčím.

„Větvičko má, hvězdičky mé, nebíčko, měsíčku. Já se nechci stěhovat. Chci jít spát, chci si osprchovat nohy, chci svůj pokojíček. Proč mi tohle dělají? Proč jsou takový?”

Objeví se pod třešní, na níž se schovávám, zahalená stínem noci. Nevidím jí do tváře, ale poznám, že otáčí hlavou.

„Ondro! Pojď dolů. Pojď ke mně,” nabádá mě svým alkoholovým hlasem.

Mlčím. Pořád je tu ještě možnost, že splynu s tmou.

„Ondro no tak, jedeme k babičce."

„Já se nechci stěhovat, nechci! Ne bez mejch hraček a bez postele a bez samolepek a bez knížek!"

Teď je zticha ona. Nevidím její modřiny ani zlé oči a jsem za to rád. Možná bych se znovu rozbrečel. Vtom dostanu nápad.

„Tak pojď sem, mami, budeme tady schovaný před ním a budeme spát na větvích, stromoví duchové nás ochrání. A zítra, až bude pryč, tak si všechno zabalím a pojedeme."

Máma se ohlédne směrem k domu. Já taky. Nikde nikdo, kromě nás dvou. Opře se o strom, sjede po něm zády a dopadne na vlhkou trávu. Jsem přímo nad ní.

„Tak jo, zůstaneme tady," zašeptá. Už zní zase aspoň trochu normálně.

„Mami?"

„Ano?"

„Ty jsi nemocná?"

„Jak tě to napadlo? Nejsem."

„Dobře. A mami?"

„No?"

„Bolí tě to?"

„Jo. Nejvíc mě bolí žebra."

„A proč ti to udělal?"

„Protože je zlej."

„Takže už se nemáte rádi?"

„Ne."

„A mami? Nevadí, že jsem se počůral?"

„Nevadí."

Máma po delší odmlce prolomí ticho a navrhne mi, že půjdeme domů, abych se převlékl z těch lepkavých kalhot. Bojím se, že na nás někde bude číhat nevlastní táta s pěstí připravenou k útoku, ale ona mě ujistí, že se nemusím strachovat, že by mi neublížil. Chci jí věřit. Naposledy poděkuji přírodě, hvězdičkám a nebíčku, a pak slezu ze stromu.

Kráčíme bok po boku kolem šumících větví, noční větřík mi hladí tvář a s každým dalším pohybem cítím, jak se plíce zase smršťují. Jsem připravený utéct na třešeň, kdyby se tu náhodou nevlastní táta objevil. Jenže on se neobjeví. Ani na chodbě, ani na schodech, ani v koupelně, když mi máma sprchuje nohy, a ani v mém pokojíčku. Všude kolem panuje mučící tichost. Nerozumím tomu. Jak to, že

ještě před chvílí chtěl z mojí maminky vymlátit duši a teď se tu ani neukáže? To šel spát? Nebo je někde pryč? Odstěhoval se místo nás? Mám hlavu plnou otázek, ale nechci mámu ještě víc trápit. Nechám se od ní zachumlat do peřiny, vnímám, jak mi dává pusu na čelo a loučí se.

„Počkej," zastavím ji v odchodu, „a co když jen čekal na to, až mě uložíš, aby ti zas mohl ublížit?"

„Neboj, já se zamknu v ložnici. Bude to dobré. Teď spi."

Bude to dobré. Bude to dobré.

Zavře za sebou a já zůstanu sám. Přijdu si strašně vyčerpaný a unavený, chci si ještě povídat se svým nejoblíbenějším plyšákem Maxem, ale jakmile si ho přitisknu na hrudník, usnu.

Ráno mě máma vzbudí příliš brzy. Je pondělí a já mám jít do školy. Obvykle vstávám plný energie a nadšení z nového dne, ale dnešek bych nejraději celý prospal. Vím, že je to jen hloupá představa, že do školy se musí vždycky. Převalím se na posteli a pozoruji, jak maminka vybaluje kufr, který včera spolu se mnou hodila na sedačku v autě. Promnu si oči, abych líp viděl.

„Mami?"

„Co je?"

„A my se teda stěhujeme k babičce?"

Podívá se na mě a usměje se.

„Ale jdi ty, hlupáčku, nestěhujeme. Zapomeň na to, co bylo včera, ano? Vypusť to z hlavy," a dál už neřekne nic. Ani já ne. Doopravdy to chvíli zkouším zapomenout, ale nejde to. Máma vybalí celý kufr a zase ho schová do skříně a pak tiše odejde z mého pokojíku. Já ještě asi minutu odpočívám a koukám při tom na místo, kde stál ještě včera porcelánový slon.

Když se přišourám do kuchyně na snídani, čeká tam na mě překvapení. Nevlastní táta sedí u stolu, popíjí něco z hrnku a máma na lince krájí koupenou bábovku. Strnu ve dveřích a nohy mě nenechají vstoupit. Jakmile si mě všimne, zabrblá to své odměřené dobré ráno a dál mi nevěnuje pozornost. Máma, v obličeji pochroumaná a fialová, na pažích rudě otisklé jeho prsty, pokládá na stůl tři talířky s bábovkou a pak si přisedne přímo k němu, vážně hned vedle! Chovají se, jako kdyby se to včera vůbec nepřihodilo, jsou tak normální, že chvíli musím přemýšlet, jestli se mi to celé jen nezdálo. Ale nezdálo, vím, že ne.

Taky ho pozdravím a dopadnu na židli naproti mámě.

Chci sáhnout po bábovce, rychle ten kousek sníst a běžet zase

dolů, dál od něj, ale jakmile se své snídaně dotknu, nevlastní táta mě syknutím donutí ucuknout a položit ruku do klína. Cítím, jak mi rudnou tváře.

„Pomodlíme se," rozkáže, lokty položí na stůl, obě dlaně spojí a zavře oči. Uděláme s maminkou to samé a čekáme, až začne mluvit.

„Shromážděni pospolu, když usedáme ke stolu, jak Pán Ježíš s učedníky, vzdáváme ti Bože díky. Za ty dary požehnané, přijmi srdce odevzdané. Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, amen."

Obsah:

Poezie

Zuzana Balíková	8
Markus Štofko	10
Laura Novotná	11
Lenka Duongová	13
Elle Peterková	18
Bartoloměj Arnošt Fiala	19
Aneta Hřebejková	21
Jakub Racek	28
Alena Čunátová	33

Próza

Kristýna Ježková	33
Monika Bicanová	39
Michaela Škubalová	44
Tomáš Burian	47
Barbora Karasová	56
Vojtěch Bartoš	64
Eva Smolíková	71
Radka Cieslarová	77
Adéla Černá	84

Příbramský rodák, básník, překladatel a diplomat Hanuš Jelínek spatřil světlo světa 3. září 1878 v budově dnešního hostince Sebastopol. Jelínek navštěvoval zdejší obecnou školu a reálné gymnázium, kde měl mj. za spolužáky Karla Tomana, Arne Dvořáka, Karla Sezimu či Lothara Suchého.

V roce 1896 složil maturitu a byl zapsán na studia na filozofickou fakultu v Praze, kde studoval němčinu, češtinu a francouzštinu. V zimních semestrech studoval jako stipendista na Sorbonně a Collége de France v Paříži. Tam se podrobně seznámil s francouzskou literaturou a hlavně poezií.

Po první světové válce se jako člen zahraniční komise Národního výboru zúčastnil v Paříži mírových jednání. Byl pověřen řízením ČTK ve Francii a díky svým zahraničním stykům pracoval i jako úředník ministerstva zahraničí.

Jeho manželkou byla dcera Aloise Jiráska, Božena, významná česká malířka. Do důchodu odešel v roce 1932 a věnoval se především své literární a překladatelské práci. V posledních letech života téměř oslepl a své memoáry „Zahučaly lesy" musel diktovat.

Zemřel 27. dubna 1944 v Praze a byl pohřben na Vyšehradském hřbitově. Na Zdaboři máme ulici Hanuše Jelínka a na jeho rodném domě pamětní desku.

V edici „Příbram Hanuše Jelínka“ dosud vyšlo:

Hra na strach /1997/
Vánoce na blátě /1998/
Okamžiky /1999/
Vichřice na sídlišti /2000/
Viktoriánská rodinka /2001/
Zpěv pro hvězdy /2002/
Krokodýl v předsíni /2003/
Podzimní námořník /2004/
Pes se zavřenýma očima /2005/
Jezero uprostřed času /2006/
Můry v bodláčí /2007/
Bublišení /2008/
Oblékla se do moře /2009/
Tančila requiem /2010/
Na vedlejší koleji /2011/
My generation, baby /2012/
Cesta tam a zase zpátky /2013/
Tiché tóny /2014/
Nebevodi /2015/
Bláznivý zloděj nohou /2016/
Barvy jednoho života /2017/
Ze zakázanýho ovoce je nejlepší marmeláda /2018/
Náležitý odpočinek času /2019/

Náležitý odpočinek času

Almanach 23. ročníku literární soutěže
„Příbram Hanuše Jelínka“
Vydala: Knihovna Jana Drdy
(nám. TGM 156, Příbram I)
Tel.: + 420 318 626 486; www.kjd.pb.cz
Vytiskla: Příbramská tiskárna s.r.o.
(Nádražní 190, Příbram IV)
Tel.: +420 318 629 069; www.tiskarna.sluzby.cz
Vydání první.
© Knihovna Jana Drdy, 2019
ISBN 978-80-86937-54-0